

உ
கடவுள் துணை.

க ணி மே தா வி ய ர ர்

அருள்சீசேய்த

திவணமாவல நூ ற்றைம்பது

மூ ல மூ ம் உ ரை ய ம்

சேதுசம்ஸ்தான வித்வானும்

“சேதமிழ்”ப் பத்திராசிரியருமான

ரா. இராகவையங்காரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

“சேநதமிழ்”ப்பிரசுரம்.—அ

மதுரை :

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலைப்

ப தி ப் பு .

1908.

விலை அண் 4.

கடவுள்துணை.

க ணி மே தா வி யா ர்

அநுளிச்சேய்த

திவணமாவல நூ ற்றை ம்ப து

முலமும் உ ரை யும்.

க. < குறிஞ்சி.

க நறைபடர் சாந்த மறவெறிந்து நாளா
 லுறையெதிர்த்து வித்தியலுழேனம்—பிறையெதிர்த்த
 தாமரைபோல் வாண்முகத்துத் தாழ்குழலீர் காணீரோ
 வேமரை போந்தன வீண்டு.

என்றது தலைமகளுந் தோழியும் ஒருங்கிருந்தவழிச் சென்று தலைமகன்
 தோழியை மதியுட்படுத்தது.

இதன் பொருள். நறைக்கொடி படர்ந்துயர்ந்த சந்தனங்களை அற
 வெட்டி நல்லாளால் மழை பெய்யுங் காலத்தையேற்றுக்கொண்டு வித்தி
 முதிர்ந்த எனலின்கட், பிறையை யேற்றுக்கொண்டதொரு தாமரை மல
 ரைப்போலும் வாண்முகத்தையும் தாழ்ந்தகுழலையுமுடையீர்! கண்டிலீரோ?
 ஏவுண்டமரை போந்தனவற்றை இவ்விடத்து என்றவாறு. (க)

உ டுள்ளி சுனைநீலஞ் சோபா லிகையெயலை
 யாளி யளகத்தின் மேலாய்ந்து—தெள்ளி

‘நறைபரந்த சாந்தம்’ எனவும் பாடம். “இது மதியுடம்படுத்தது;
 இது முதற்பொருளின்றி வந்த குறிஞ்சி” எனவுரைத்து, (தொல், பொ,
 அகத், ௩) இதனை “ஊரும் பெயருங் கெடுதியும் பிறவு, நீரிற் குறிப்பி
 னிரம்பக் கூறித், தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும்” (தொல், பொ, கள,
 கக) என்புழிக் கெடுதிவியையதற்கு உதாரணங்காட்டினார் நீச்சினூக்கினியர்.

† “இது களிற்றிடையுதவி கூறிற்று” எனவுரைத்து (தொல், பொ,
 கள, உ௩) இதனை ஏதீட்டிற்கு உதாரணங்காட்டி, “இதனுள் அளகத்தின்
 மேலாய்ந்து எனவே பூத்தந்தமை கூறினான்” என்றார் நீச்சினூக்கினியர்.
 (ஹி, ஹி, பொரு, க௩) ஏதீடு-ஒருவன் களிறும் புலியும் நாயும் போல்வன
 காத்து எம்மைக் கைக்கொண்டான் எனவும், பூத்தந்தான் தழைந்தார்.
 எனவும் இவைமுதலிய காரணமிட்டுணர்த்தல் என்பர்.

யிதணூற் கடிபொடுங்கா வீர்ப்கடா யானை
யுதணூற் கடிந்தா னுளன்.

எ-து தேடிச் செவில்கீது அழக்தோடுநின்றது.

இ-ள். நரவமலரையுஞ் சுனைநீலமலரையும் அகோகமலரையும் கொய் துமுடித்து நின்மகள் குழலன்மேலே ஆராயந்து புனைவதுஞ்செய்து பின் னொருகாட்டுணிந்து பரணற் காவலமையாத ஈர்க்கடா யானையை மொட்டம் பாற் கடிந்து காத்தும் இப்பெற்றி யுதவ்செய்தான் ஒருவனுளன் ; எ-று. (2)

ஈ சாந்த மெறிந்தாழக ராரற் சிறுதினைப்
சாந்த மெறிந்த ளிதன்பிழைசர—சாந்தங்
கமழக் கிளிமாடிபுங் கார்மபி லன்னு
ளிமிழக் கிளியெழா வார்த்து.

எ-து பகத்தறிக்கண் வந்த நிலைமகளைக்கண்டு தேடிச் செறிப்பறிவுற்றி யது.

இ-ள். சந்தனகலை வெட்டியழுத சாரலன்கண் வித்திய ஏனலின்கட் படிந்த கிளிகளைச், சந்தனகலைக் காலாகறறிந்து செய்த பரண்மிசையிருந்து பூசிய சாந்தம் எங்கும் பரந்துகமழ உலாவிக், கடிகின்ற கார்மயிலன்னுள் தான் வாய்திறந்து ஆயோ என்றியம்புசலாற் றம்மினமென்று கிளிகள் ஆர்த் துப்போகா; எ-று.

‘சாந்தமறைத்தலிதண்’ என்று பாடமோதி- சந்தனத் தழையான் மறைத்த இதண் என்பாருளார்.

ச னீகோடாப் புதழ்மாறன் கூட லணையானை
யாடா வடகனுங் கானேன்போர்—வாடாக்
கருங்கொல்வேன் மன்னர் கலம்புக்க கொல்லோ
மருங்குல்கொம் பன்னுண் மயிர்.

எ-து தலைமகன் இவ் செறிந்தகாலத்துப் புறத்தின்கண்வந்த தலைமகன் நிலைமகளைக் காணது ஆற்றதுபெய்கின்றார் சொல்லியது.

‡ ‘இது பிறரைக் காத்தற்கு இவ்வெனச் செறிப்பறிவுறியது’ என்றார் நச்சினூக்கியரும். (தொல், பொ, ஈன, உந.)

§ இசைநாப் ‘பரிவற்றுமெலியினும்’ என்பதற்குதாரணங் காட்டினார் ஷர்க்கினியர். (1, 2, 3, 4; 52)

இ-ள். கோடாத புகழையுடைய மாறன் மதுரையினையானே அடாத பண்ணையுருங் காண்கின்றிலேன்; போரின்கண் வாடாத கருங்கொற்றொழி லையுடைய வேல்மன்னர் அணிகலமாகிய முடிசூடினகொல்லோ! இடையாற் கொம்பையினையான் மயிர்கள்; எ-று.

ஆடாவடகு என்று வினையாட்டிற்கு வெளிப்படையிலே யென்னும் அலங்காரத்தாற் பெயராயிற்று. அடா என்பதனை ஆடா என்று நீட்டியது. மன்னர்கலம் என்பது மன்னரணியும் மணிமுடியாதலான் முடியின் பெயராக் கூடதற்குச் சேர்த்தி முடிசூடிற்றுக் கொல்லோ என்றதாகக்கொள்க. (சு)

நு. வினைவினையசு செல்வம் வினைவதுபோ னீடாப்

* பனைவினைவு மாரெண்ணைப பாத்தித—தினைவினைய

மையார் தடங்கண் மயிலன்னாய் தீத்தீண்டு

கைபார் பிரிவித்தல் காண்.†

எ-து தலைமகன் சிறைப் புத்தானாகத் தலைமகக்குச் சொல்லுவாயாய்த் தோழ்செறிப்பறிவுறியது.

இ-ள். கோடாத பனை யென்னு மளவுபோன்ற அளவினையுடைய இன்பவினையினே நாமெண்ணியிருப்ப அதற்கிடையூருக, நல்வினை வினையச் செல்வம் வினையது போலப் பாத்தியின்கட் டினைவினைதலான், மையார் தடங்கண்மயிலன்னாய் தினைகொயய நாட்டுடொல்லி வேங்கையார் நம்மை இங்கு சீன்றும் பிரிவித்தலைப் பாராய; எ-று. (நு)

ஈ மானீல மால்ட நுகிறுநிழ்வ தொத்தருளி

மானீல மால்வரை மாகேகண்—மாளீலம்

காயுமவேற் கண்ணை நனைபிராவி னீவர

வாயுமோ மன்றீ யாய்.

எ-து இரவுக்குறிவேண்டிய தலைமகற்குத் தோழி மறுத்துச்சொல்லியது

இ-ள். மிக்க நீலமணிவரை மாட்சிமைப்பட்ட வெண்ணிலையுரிழ்வது போல, அருவிகள் மயங்காங்ன்ற நீலமால்வரைநாடேன! கேளாய்; கரியநீல மலர்களை வெகுளாங்ன்ற வேல்போன்ற கண்ணை, செறிந்த இருளின்கண் நீவர, சினக்கிடையூறில்லாமையுராயவல்லளோ; உண்மையாகப்பாராய்-எ-று

* பனையளவு எனவும், † மடநல்லாய் எனவும் பாடம்.

‡ இஃது இவ்வொழுக்கத்தினை வேங்கை நீக்கிறதெனத் தலைவிக்குக் கூறியது என்றார் நச்சினாக்கினியரும். (தொல், பொ, கள, உரு)

§ 'மானீலம்' எனவும் பாடம்.

எ கறிவளர் பூஞ் சாரற் கைந்நாகம் பார்த்து
நெறிவளர் நீள்வேங்கை கொட்டு—முறிவளர்
நன்மலை நாட விரவரின் வாழாளா
நன்மலை நாடன் மகள்.

இதுவுமது.

இ-ள். மிளகு படர்கின்ற பூஞ்சாரலின்கட் கையையுடைய நாகங்களை
ப்பார்த்து வழியின்கண் வளர்கின்ற பெரும்புலிகள் திரிதரும் இரவின்கண்
நீவரிற், நளிர்வளர்கின்ற நன்மலைநாட! நன்மலைநாடன்மகள் வாழாள்; எ-று.

அ அவட்காயி னைவனங் காவ லமைந்த
திவட்காயிற் செந்தினைகா ரேன—லிவட்காயி
னெண்ணுளவா லைந்திரன் டத்தான் கொ லென்னுங்கொல்
கண்ணுளவாற் காமன் கணை.

எ-து பின்னிலேழனியாது நின்ற தலைமகள் நேழியை மதியுட்படுத்தது.

இ-ள். அவ்விடத்து வருவேனாயின் நனக்கு ஐவனங்காவலமைந்தது;
இவ்விடத்தின்கண் வருவேனாயிற் செந்தினையுஞ் செறிந்த பசுந்தினையும்
காத்தலே அமைந்தது; ஆதலான் எனக்கொரு மறுமாற்றற் தருகின்றிலை;
நின்றோழியாகிய இவட்காயிற், காமன் அம்பு ஐந்தெண்ணுளவால், அவற்
றுளிரண்டம்பினிக் கண்ணாகக்கொடுத்தான் கொல்லோ! நின்றோழிக்குக்
கண்கள் காமன்கணை யுளவால், என்னுயிர்க்கு என்னுங் கொல்லோ? எ-று.

க வஞ்சமே யென்னும் வகைத்தாலோர் மாவினாய்த்
தஞ்சந் தமிழாய்ச் சென்றேனென்—னெஞ்சை
நலங்கொண்டார் பூங்குழலா ணன்றாயத் தன்றென்
வலங்கொண்டார் கொண்டா ளிடம்.

எ-து பாங்கறிந்த தலைமகள் நலைமகளைக் கண்டவகைகூறித் தன்னும்
றமைமீதுதி சொல்லியது.

இ-ள். மாயமே யென்று சொல்லப்படுந் தன்மைத்தால்! ஒருமாவின்
வினாவி யானினைவினை நீங்கித் தனியே எளியேனாய்ச் சென்றேன்: சென்ற
விடத்து நலங்கொண்டு நிறைந்த பூங்குழலையுடையாள் மிகவுந் தன்னாயத்
தின்கண் அன்று என் வென்றியை யெல்லாங்கொண்டு என்னெஞ்சத்தைத்
க்கிடமாய்க் கொண்டாள்; எ-று.

க0 சுருவிரற் செம்முக வெண்பற்குன் மந்தி
பருவிரலாற் பைஞ்சுனைநீர் தூஉய்ப்—பெருவனாமேற்
றேன்றேவர்க் கொக்து மலைநாட வாரலோ
வான்றேவர் கொடகும் வழி.

எ-து தோழி நெறிவிலக்கியது.

இ-ள். சுருவிரலினையுஞ் செம்முகத்தினையும் வெண்பல்லினையுமுடைய குன்மத்தி தன் பெரியவிரலானே பைஞ்சுனையினோத்தூவிப், பெருவனாயின்மேலே வைத்த தேன்பொதிகளைத் தேவர்கட்குக் கொடுக்கும் மலை நாடனே! வாராசொழிவாயாக; தேவர்கள் திரிதரும் வழியாம்; எ-று. (க0)

கக கரவில் வளமலைக் கல்லருவி நாட
வுரவில் வலியா யொருநீ—பிரவின்
வழிகடாஞ் சால வரவரிய வார
விழிகடா யானே யெதிர்.

இதுவுமது.

இ-ள். பழுதில்லாத வளங்களையுடைய கல்லருவி நாடனே! வலிய வில்லே நினக்கு வலியாய ஒருநீ யுரவின் கண்ணாகத் துணையின்றி வழிகள் தாம் மிகவும் வரவரிய; யுழியாதன்ற கடாத்தையுடைய யானைகளி னெதிர் வாரல்; எ-று. (கக)

கஉ வேலனார் போசு முறிவிடுக்க வேரியும்
பாலனார்க் கிக பழியிலாள்—பாலாற்
கடும்புனலி னீந்திக் கரைவைத்தாற் கல்லா
னெடுப் பணைபோ ரேணேரா னின்றி.

எ-து வெறிவிலக்கித் தோழி செவிலிக்கு அழத்தொடுநின்றது.

இ-ள். வெறியை விட்டு வேலனார் போசு; மறியையும் விடுக்க; கள்ளையும் அக்கள்ளின துகர்வார்க்கே; யுப்பழியிலாதாள் ஊழ்வலியாற் கடும்புன லுட் பாய்ந்து நீத்தித் தன்னை யெடுத்திக் கரையின்கண் வைத்தாற்கல்லது நெடிய வேய்போன்ற தோளை நல்காள் இறநதுநின்று; எ-று. (கஉ)

* 'ஒண்ணிணப்பலி யொக்குவல்' என்பது திருச்சிற்றம்பலக் கோவை. (உ௩௫.)

கக ஒருவரை போலெங்கும் பல்வரையுஞ் சூழ்ந்த
 வருவரை யுள்ளதாஞ் சீறார்—வருவரையு
 னவாய நாகம் புறமெல்லா மாயுங்காற்
 கைவாய நாகஞ்சேர் காடு.

எ-து நெறியினதருமை கூறித் தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

இ-ள். ஒரு மலைபோல எல்லாமலையும் தம்முள் அளவொக்க உயர்ந்து
 சூழ்ந்த அரிய எல்லையும் உள்ளதாம் என்கள் சீறார்; நீவரும் அவ்வெல்லையும்
 உள்ளகத்தின்கண் உள்ளன ஐந்துவாயையுடைய நாகங்கள்; புறத்துள்ளன
 ஆராயுங்காற் கையொடுசேர்ந்த வாயையுடைய யானைகள் சேர்ந்தகாடுகள்;
 எ-று. (கக)

கச வருக்கை வளமலையுண் மாதரும் யானு
 மிருக்கை யிதன்மேலே மாகப்—பருக்கைக்
 கடாஅமால் யானை கடிந்தானை யல்லாற்
 றொடாஅவா லென்றோழி தோள்.

எ-து. செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடுநீர்ந்து.

இ-ள். வருக்கைப் பலாவினையுடைய வளமலையின்கண் மாதரும் யா
 னும் எமக்குருக்கையாகிய பரண்மேலேயிருந்தேமாகப், பெரிய கையினையுந்
 கடாத்தையும் பெருமையையும் உடைய யானையைத் துரந்து கடிந்தானை
 யன்றித் தீண்டாவால், என்றோழியுடைய தோள்கள்; எ-று. (கச)

கரு வாடாத தானேறர் வரவெதிர் கொண்டிராய்த்
 கோடாது நீர்கொடுப்பி னல்லது—கோடா
 வெழிலு முலையு நிரண்டிற்கு முந்நீர்ப்
 பொழிலும் விலையாமோ போந்தா. †

எ-து தலைகாள் சான்றேரை வரைவுவேண்டி விடுத்தவிடத்தித் தலை
 மகிள்தந்தைக்குத் தனையர்மாக்கும் நற்றய் அறத்தொடுநீர்ந்து.

இ-ள். தள்ளாத சான்றாண்மையையுடையார் வரவை எதிர்கொண்டி
 ராய்க் கோடாது உடம்பட்டு நீர் கொடுப்பினன்றித் தளராத அழகும் முலையு
 யும் என்னும் இரண்டிற்கும் முந்நீராற் சூழப்பட்டவலகும் விலையாமோ
 கிரம்பி; எ-று. (கரு)

† இதுவும் உசாதலாயடங்கும் என்பர் சிணர்க்கினியர். (தொல்.
 பொ. பொருளி. கக)

குறிஞ்சி.

க௪ நானுக நாலு நனைகுழலா னால்பித்தன்
 பூணுக நேர்வளவும் போகாறு—பூணுக
 மென்றே னிரண்டாவ துண்டோ மடன்மாமே
 னின்றேன் மறுகிடையே டேர்ந்து.

எ-து நோழி சேட்படுத்தவிடத்துத் தலைமகன்முறையாய்றையாற்சொல்
 வியது.

இ-ள். நாகநாண்மலர்நாறும் சேனல் நனையப்பட்ட குழலாள் எனக்கு
 நல்கித் சன்னுடைய பூண்மார்பினை நேருமளவும் என் மார்பினின்றும் அங்
 வெலும்பாற் செய்த பூண்போகாதென்று கனக்து மொல்லினேன்; யினி
 யிரண்டாவது வேறொரு சொல்லுண்டோ? பனைமடலாற் செய்யப்பட்ட
 மாவ்ணையூர்த்துணிந்துரின்றேன், தெருவினடியேயுடன்பட்டி; எ-று. (க௪)

க௪ அறிகவளை யைய ளிடையடவா யாய்ப்
 சிறிதவன்செல் லாளி றமென் றஞ்சிர்—சிறிதவ
 னால்கும்வாய் காணாறு நைந்துருசி யென்னெஞ்சு
 மொல்லரும்வா யொல்க ளுறும.

எ-து நின்று சொல்லரிடவளை அறியேறலோ என்ற நோழிக்குத்
 தலைமகனறிய வரைத்தது.

இ-ள். அறிவேன் யான் அவளை; தன்னுடைய மெல்லிய இடைவரு
 ந்த, மடவாய்¹ சிறிதுமவள் நடவாளாக யுறுபுழையும் என்றஞ்சி அவள் எனக்
 கு² சிறிதும் அருளுநெறிகாணாது தளர்ந்தருகி என்னெஞ்சும் அவளொல்க
 நடக்குத்தோறும் பின்னென்று தளர்சலுறும்; எ-று.

இதனுள் ஆய என்பது வருந்த என்றதாம். (க௪)

க ௩ என்னொங்கொ லீபு டீலிவவேங்கை நாளுரைப்பாய்
 பொன்னும்போர் வேலவர் தாற்புரிந்த—தெருள்ளே
 மருளிபா மாலை மலைநாடன் கேண்மை
 யிருவிடா மேன லீலி.௩

* இது சாக்காடு குறித்தது எனக்கொள்வர்க் கிஞாக்கினியர். (தொல். பொ, கள, க௪)

† நெசினூர்க் னியரும் இதுவே கருத்தாகக்கொள்வர்க். (தொல், பொ, கள, க௪)

‡ 'இனவேங்கை' எனவும் பாடும்.

§ இது துணையரிகின் மையுஞ் சுற்றத்தார் பொருள்வேட்கையுங்
 கூறியது என்பர்க் கிஞாக்கினியர் (தொல். பொ. கள-௩௩)

அ திணைமாலையுற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

எ-து பகற்குறிக்கிட டலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி செறிப் பறிவுறீஇ வரைவுகடாயது.

இ-ள். தகுதியில்லாத இளவேங்கை நாட்சொல்ல இனிக்குரலொழிந்து இருவியாய்க் கழியும் தினையெல்லாம்; எந்தையும் என்னை யன்மாருமாகிய போர்வேலவர் இவட்குப் பரிசமாக மிகவிரும்புகின்றது பொன்னம்; ஆதலாற் பயிலப்பழகிவருத்தன்மையையுடைய மலைநாடன்கேண்மை யினியென்றாய் வினையுக்கொல்லோ! என்னே! எ-று. (கஅ)

கக பாலொத்த வெள்ளருவி பாய்ந்தாடிப் பல்பூப்பெய்
தாலொத்த வைவனங் காப்பா ள்கண்—வேலொத்தென்
னெஞ்சம்வாய்ப் புக்கொழிவு காண்பானே காண்கொட
வஞ்சாயற் கேநோவல் யான்

எ-து பின்னின்று தலைமகன் தோழி குறைமறமற் றனதாற்றமைமிகுதி சொல்லியது.

இ-ள். பால்போன்ற வெள்ளருவியைப் பாய்ந்தாடிப், பலபூக்களையும் பெய்து பாப்பிறைப்போலப் பூங்கொடிகள் பரந்த ஐவனப்புனத்தைக் காப்பா ள்கண்கள், வேல்போன்று எனது நெஞ்சத்தின் நண் வாவிப்புக்கு என்னுயிரை ஒழிவுகாணவேண்டியோ புறம்போகாது உள்ளே அடங்கின; இது துணை வேண்டுகோ? அவளுடைய அழகிய மேனிக்கே நோவாரின்றேன் யான்; எ-று. (கக)

உ௦ நாள்வேங்கை பொன்வினையு நன்மலை நன்னாட [வேங்கை
கோள்வேங்கை போற்கொடியா ரென்னையன்மாள்—கோள்
யன்னையா னீயு மருந்தழையா மேலாரைக்
கென்னையோ நாளை யெளிது. †

எ-து கையுறைமறை.

இ-ள். வேங்கை நாண்மலர் பொன்விளைவிக்கும் நன்மலை நாடனே! கோள்வேங்கைபோற் கொடியார் என் ஐயன்மாள்; நீயுங் கோள்வேங்கை யினையாதலான் இன்று நீயும் இங்கே நிற்கின் மிகப்போர் வினையும்; நீ கொணர்ந்த தழையை யாங்கொள்ளாமைக்கு வேறு காரண மென்னை? நாளை நீ கொண்டு வந்தால் எளிது; எ-று. (உ௦)

இது பகற்குறியிரந்தது எனக்கொள்வர் நச்சினூக்கினியர். (தொல். பொ. கள. ௩௩.)

† இது கையுறை மறுத்துப் பின்வருக என்றது என்றார் நச்சினூக்கினியரும். (தொல். பொ. கள. ௩௩.)

உக. பொன்மெலியு மேனியாள் பூஞ்சுணங்கு மென்முலைக
 னென்மெலிய விங்கினவே பாவமென்—றென்மெலிவிற்
 கண்கண்ணி வாடாமை யானல்ல வென்றற்று
 னுண்கண்ணி வாடா ளுடன்று.

எ-து ஆற்றறைய தலைமகனைத் தோழி ஏற்றுக்கொண்டு கையுறையெதிரீ
 ள்தது.

இ-ள். பொன்றாளும் மேனியாள் வேங்கைப்பூப்போன்ற சுணங்கி
 னையுடைய மென்முலைகள் எற்றுக்கு யான்மெலியப் புடைத்து வீங்கின, என்
 னை பாவமென்று சொல்லி நீ மெலிதற்குக் காரணமென்னை? நீ கொணர்ந்த
 துறுங்கண்ணிகள் வாடாசுவகை யான் கொண்டு சென்று இவை நல்ல
 னன்று காட்டினால், அவ்வுண்கண்ணிதான் மாறுபட்டுத் துன்புறள் வாங்
 தம் ; எ-று. (உக)

உஉ. கொல்யானை வெண்டருப்புங் கொல்வல் புலியதளா
 நல்யானை நின்னையர் கூட்டுண்டு—செல்வார்தா
 மோரம்பி னுனெய்து போக்குவார்பான் போகாம
 வீரம்பி னுலெய்தா யின்து.

எ-து பகர்தறிக்கட் தலைமகள் தறிப்பன்றிச் சார்கிலாத தலைமகள்
 மனதாற்றமை சொல்லியது.

இ-ள். கொல்யானைகளினுடைய வெண்மருப்பையுங் கொலைவல்ல
 புலித்தோல்களையும் நல்யானை போன்ற நின் ஐயர் நிறைகொண்டொழு
 துவார், இப்புனத்தினகட் பிறர் வருவாளை ஒரம்பினுலெய்து போக்குவர் ;
 பான் பிழைத்துப் போகாசுவகை நின் கண்ணென்னு மிரண்டம்பினால்
 னய்தாய் இன்று ; எ-று. (உஉ)

உங. பெருமலை தாநாடித் தேன்றுய்த்துப் பேணு
 தருமலை மாய்க்குமவர் தங்கை—தருமுலைக்கு
 நாணழிந்து நல்ல நலனழிந்து நைந்துருகி
 யேணழிதற் கியாமே யினம்.

எ-து நின்னூழி தறிக்கப்பட்டானை யானறியேனென்ற தோழிக்கூத் தலை
 மகள் கூறியது: பாங்குக்குக் கூறியதாஉமாம்.

* இஃது 'இடம் பெற்றுத்தழாஅல்' என்பார் நச்சினூக்கினியார். (தொல்.
 பொ. கள. ௧௧)

இ-ள். பெருமலை யெங்கும் தாம்புக்குநாடித் தேன்வாங்கி நுகர்ந்து மனத்தின்கண் ணுடங்கிப் பாதுகாவாது அருமலைபோன்றிருந்த யானைகளை ப்பிணித்துக்கொள்வாருடைய தங்கையுடைய திருமுலைக்குத்தோற்று நாணுழிந்து மிக்க அறிவு முதலாயின குணங்கள் நான்குமழிந்து தளர்ந்துருகி வலியழிதற்கு யாமமைந்தேம் ; எ-று. (உ௩)

உச நறுந்தண் டகரம் வகுள மிவற்றை
வெறும்புதல்போல் * வேண்டாது வேண்டி—யெறிந்துழுது
செந்தினை வித்துவார் † தங்கை பிறர்நோய்க்கு
நொந்தினை வல்லனோ நோக்கு.

எ-து தோழி துறைமறமும் றலைமகன் றனதாற்றமைந்திச் சொல்லியது.

இ-ள். நறுவிய குளிர்ந்த தகரம், வகுளம் என்னுமிவற்றைப் பயன்படாத வெறும்புதல்போல விரும்பாது வெட்டியுழுது, விரும்பிச் செந்தினையை வித்துவார் தங்கை பிறர்கொண்ட நோய்க்கு நொந்திராங்க வல்லனோ? ஆராய்ந்து பாராய் தோழி ; எ-று. (உச)

உரு கொல்லியல் வேழங் குயவரி கோட்டிழைத்து
நல்லியற் றம்மின நாடுவபோ—னல்லிய
னாமவேற் கண்ணு ணைநடுப்ப வாரலோ
வேமவே லேந்தி யிரா.

எ-து தோழி தலைமகனை நெறிவிலக்கி வரைவுக்டாயது.

இ-ள். கொல்லும் இயல்பினையுடைய யானைகள் புலியினுற் கொல்லப் படுதலைத் தப்பி மிக்க இயல்பினையுடைய தங்குட்டத்தைத் தேவெதுபோலும் ; ஆதலான் மிக்கவியல்பினையுடைய அச்சத்தைச் செய்யாநின்ற வேல் போன்ற கண்ணுள் நடுநெடுக்கும்வகை வாராதொழிவாயாக, அரணுகிய நின் வேலையேத்தி இரவின்கண் ; எ-று. (உரு)

உசு கருங்கா வினவேங்கை கான்றபூக் கன்மே
விருங்கால் வயவேங்கை யேய்க்கு—மருங்கான்

* வேண்டாது எறிந்துழுது, வேண்டிவித்துவார் என்க.

† இது தலைவியைப் பேதைமையுட்டியது எனக்கொள்வர் நச்சினூர்க்கீனியர். (தொல். கள, உ௩)

மழைவளருஞ் சார விரவரின் வாழா
ளிழைவளருஞ் சாய லினி.

இதுவுமது.

இ-ள். கருங்காலினையுடைய இனவேங்கை கன்மேலுக்குத்த பூக்கள் பெரியதாளினையுடைய வயப்புலியை யொக்கின்ற மருங்கான்மழைவளருஞ் சாரலானே இரவின்கண் நீ வரின் உயிர்வாழமாட்டாள், இழைவளருஞ் சாய லாள் ; எ-று. (உசு)

உஎ பனிவரைநீள் வேங்கைப் பயமலைநன் னுட
ளினிவரையா யென்றெண்ணிச் சொல்வேன்—முனிவரையு
ணின், றுள் வலியாக நீவர யாய்கண்டா
னொன்றாள் காப் பீயு முடன்று.

எ-து தோழி படைத்துமொழிகளாவியாள் வரைவுகடாயது.

இ-ள். குளிர்ந்த குவடுகளையும் நீண்ட வேங்கைமரங்களையும் உடைய பயமலை நாடனே ! இதற்குமுன்பு வரைந்திலையாயினும் இனி வரைந்துபுகு தாய் என்று நினக்கு ஆராய்ந்து சொல்வேன்; வெறுக்கத்தக்க மலையின்கண் நின்தாளாண்மையே வலியாக இரவின்கண் நீவர எம் அன்னை கண்டாள்; இனி எங்களோடு பகைத்து வெகுண்டு மிக்க காவலை எமக்குத்தரும் ; எ-று.

உறு மேகத்தோய் பார்த்தம் விசைதிபிச காழகி
னாகத்தோய் நாக மெனவிவறறைப—போக
வெறித்துமூவார் தங்கையிருந்தடங்கண் கண்டு
மறிந்துழல்வா னேறும் மலை.

எ-து தலைமகள் சொன்ன துறிவழியேசென்று தலைமகளைக்கண்டு பாங் கள் சொல்லியது.

இ-ள். முகிலைத் தோயாரின்ற சந்தனமும், விசைமரமும், திமிசும், காழகிலும், துறக்கத்தைச் சென்று தோயாரின்ற நாகமரமும் என்று சொல் லப்பட்ட இவையெல்லாம் போக வெட்டிப் புனமுமூவார் தங்கையாகிய இவ ளுடைய இருந்தடங்கண் கண்டுவைத்தும், இங்குநின்றும் மீண்டு அங்கு வர வல்லஎம்பெருமான் இத்தோன்றுகின்றமலைபோல் நிலையுடையன் எ-று.

உசு பலாவெழுந்த பால்வருக்கைப் பாத்தி யதனேர்
நிலாவெழுந்த வாரமண னீடிச்—சுலாவெழுந்து

கஉ திணைமாலையுந் தைம்பது மூலமும் உரையும்.

கான்யாறு கால்சீக்க கார்தனம்பூர் தண்பொதும்பர்
தானுறத் தாழந்த ஷ்டம்.

எ-து பகிழ்நிக்கண் இடங்காட்டியது.

இ-ள். பலாவெழுந்த மருங்கின்கண் வருக்கைப்பலாக்களாற் பாக்கப்
பட்டதனடுவே நிலாவொளி மிக்க ஒழுகிய மணலுயர்ந்து வளைந்து தோன்
றிக், கான்யாறுகள் இடங்களெல்லாஞ்சீத்த கார்தனம்பூர் ண்பொதும்பர்
தான்விரைகமழ்த்து சடைத்தவிடம், யாங்கள் பகலின்கண் விளையாடுமிடம்;
எ-று. (உக)

௩௦ திங்களுள் வில்லெழுதித் தேராது வேல்விலக்கித்
தங்களு ளானென்னுந் தாழ்வினா—லிங்கட்
புனங்காக்க வைத்தார்போற் பூங்குழலைப் போந்தென்
மனங்காக்க வைத்தார் மருண்டு.

எ-து பாங்கிழ்த் தலைமகன் கூறியது.

இ-ள். ஒரு நிறைமதியின்கண்ணே இரண்டு வில்லை எழுதிப் பிறருயி
ரையுண்ணுமென்று ஆராயாது இரண்டு வேவ்ளையழுத்தித், தங்கள் குலத்
துள்ளாளொருத்தி யென்று தாங்கள் கருதப்படுந் தாழ்வு காரணத்தால் இவ்
விடத்தின்கட் டினைப்புணத்தைக் காக்க வைத்தார்போலப் பூங்கொடியை
என் மனத்தைப்போந்து காக்கவைத்தார், அறிவின்றி; எ-று. (௩௦)

௩௧ தன்குறையி தென்னுன் றழைகொணருந் தண்சிலம்ப
னிள்குறையென்னு நினைப்பினையுய்ப்ப—பொன்குறையு
நாள்வேங்கை நீழலு ணைண்ணு னெவன்கொலோ
கோள்வேங்கையென்னு குறிப்பு.

எ-து தோழி தலைமகளை மேல்தாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக் கூறி
யது.

இ-ள். தன்காரியம் இது என்று எனக்கு விளங்கச் சொல்லான், தழை
யைக்கொண்டுவந்தான், தண்சிலம்பையுடையான் நின்னான் முடியுங் கருமம்
இது என்னுங் கருத்தினையுய்ப்ப பொன்னிறந்தளரும் நான்மலர்கோடியுடைய
வேங்கை நீழலின்கண்ணுஞ் சிறிதுபொழுதுஞ் சார்ந்திரான், என்னைகொல்
லோ! கோள்வேங்கையென்னுது கருத்து; எ-று. (௩௧)

குறிஞ்சி முற்றியது.

உ.-நெய்தல்.

௩௨. பானலந் தண்கழிப் பாடறிந்து தன்னைமார்
நூனல நுண்வலையா னெண்டெடுத்த—கானற்
படுபுலால் காப்பாள் படைநெடுங்கண் ணேக்கங்
கடிபொல்லா வென்னையே காப்பு.

எ-து பாங்கந்துச் சொல்லியது.

இ-ள். நெய்தற்பூக்களையுடைய தண்கழியின்கண் மீன்பாட்டை
தன்னைமார் நூலாற் செய்யப்பட்ட நல்ல நுண்ணிய வலையான் முகந்தெடுத்த
படுபுலாலேக் கானலின்கணிநுந்து காப்பாள் படைநெடுங்கண் ணேக்கங்
படுபுலாலேக் காக்கமாட்டா னன்னையே காக்கும் அத்துணை; எ-று. (க)

௩௩. பெருங்கடல் வெண்சங்கு காரணமாய் பேணு
திருங்கடன் மூழ்குவார் தங்கை—யிருங்கடலுண்
முத்தன்ன வெண்முறுவல் கண்டுருகி ரைவார்க்கே
யொத்தனம் யாமே யுளம்.

இ து வ ம து .

இ-ள். பெருங்கடலுள் வெண்சங்கு பெறுதலே காரணமாகத் தங்க
னாயிரைப் பாதுகாவாது பெருங்கடலினுள்ளே குளிப்பார் தங்கையுடைய
இருங்கடலின்முத்தன்ன வெண்முறுவல் கண்டுருகி ரைவார்க்கே பொருந்
தி யாம் மேவியுளம்; எ-று. (உ)

௩௪. தாமரை தான்முகமாத் தண்ணடையீர் மாநீலங்
காமர்கண் ணாகக் கழிநூயிற்றுங்—காமருசீர்த்
தண்பரப்ப பாயிரு னீவரிற்றூழ் கோதையாள்
கண்பரப்ப காணீர் கசிந்து.

எ-து புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகனைக் கண்ணுற்றுநின்ற தோழி வடைவு
கடையது.

இ-ள். தாமரை மலர்கள் தாமே முகமாகக் குளிர்ந்த இலையையுடைய
ஈரத்தையுடைய மாநீலமலர்கள் காதலிக்கப்படுங் கண்ணாக, அக்கண்களைக்
கழிக்கட்டுயில்வியாநின்ற காமருசீர்த் தண்பரப்பையுடையானே! பெரிய
இருளின்கண் னீவரிற் றூழ்ந்த கோதையையுடையாள் இரங்கி அவள் கண்
கள் நீர்பரப்ப காணும்; எ-று. (ஊ)

கசு தீணைமலைநூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

௩௩. புலாலகற்றும் பூம்புன்னைப் பொங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
நிலாவகற்றும் வெண்மணற்றண் காணற்—சுலாவகற்றிக்
கங்குனீ வாரல் பகல்வரின்மாக் கவ்வையா
மங்குனீர் வெண்டிணாயின் மாட்டு.

எ-து இரவும் பகலும் வாரலென்று தலைமகனைத் தோழி வரைவு
கடாயது.

இ-ள். புலாநாற்றத்தை நீக்கும் பூக்களையுடைய புன்னைப் பொங்கு
நீர்ச்சேர்ப்பனே! நிலாவினதொளியை வென்று நீக்கும் வெண்மணற்றண்
கானலின்கட் கங்குலின்கண்ணே வருதலின இவளாலி வருந்தலைப் பெரு
க்கி நீ வாராதொழிக; பகல்வருவையாயிற் பிறரால் அலர்நூற்றப்படுங் கவ்
வை பெருகும், மங்குல் போன்ற நீரையும் வெண்டிணாயையுடைய கடன்
மருங்கின்; எ-று. (ச)

௩௪ முருகுவாய் முட்டாழை நீண்முக்கைபார்ப் பென்றே
குருகுவாய்ப் பெய்திணை கொள்ளா—துருகிமிக
வினா வெயில்கிற காண்மறைக்குஞ் சேர்ப்பீ
மன்னு வரவு பற.

எ-து தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். வினாவாய்த் த முட்டாழையினது நீண்முக்கையைக் குஞ்சு என்
றுகருதிக் குருகுகள் அம்முக்கைவாயிலே இணையப்பெய்தது தாம் அவ்வினா
யைக்கொள்ளாதுருகி மிகவினாது வெயிலைத் தஞ்சிறகான் மறைக்குஞ்
சேர்ப்பையுடையானே! நீ இங்குவரும் நிலையாத வரவினை மறந்து நிலை
க்கும்வழிவினைச் செய்வாயாக; எ-று. (ரு)

௩௫. ஒதநீர் வேலி யுரைகடியாப் பாக்கத்தார்த்
காதனீர் வாராமை கண்ணோக்கி—போதநீ
ரன்றறியு மாதலால் வாரா தலரொழிய
மன்றறியக் கொள்ளிர் வரைந்து.

இ து வு ம து .

இ-ள். ஒதநீர் வேலியையுடைய பாக்கத்தார் உரையாற் கடியாது
உம்மேலுள்ள காதலாற்றுன்புற்று இவள் கண்கள் நீர்வாராதவகை இவண்
மாட்டு வேறுபாட்டைப்பார்த்து முன்பு நீரவட்டுச்சொல்லிய வஞ்சினத்தை

ஒதநீரறியுமாதலான், இவ்வாறு வாராது அலரொழியும்வகை மன்றத்தா
ரறிய வரைந்து கொள்ளீர்; எ-று. (சு)

௩௮. மாக்கடல்சேர் வெண்மணற் றண்கானற் பாய்திரைசேர்
மாக்கடல்சேர் தண்பரப்பன் மார்பணங்கா—மாக்கடலே
யென்போலத் துஞ்சா யிதுசெய்தார் யாருரையா
யென்போலுந் துன்ப நினக்கு.

எ-து காமமீக்க கழிபடர்கீவி.

இ-ள். பெருக்கடலினுளே வந்து சேர்ந்த வெண்மணற் றண்கான
லின்கண் வந்து பாவாரின்ற திரைசேர்ந்த மாக்கடலைச்சேர்ந்த தண்பரப்
பினையுடையான் மார்பினுள் வருத்தப்படாத பெருக்கடலே! என்னைப்
போலக் கண்டுஞ்சு கின்றிலே; இக்கண்டுஞ்சாமையைச் செய்கின்ற என்
போலுந் துன்பத்தை நினக்குச் செய்தார் யாவர் சொல்லாய்? எ-று. (எ)

௩௯. தத்தார்க்கே யாமாற் றடமென்றே றின்ன ராள்
வத்தார்க்கே யாமென்பார் வாய்கான்பாம்—வத்தார்க்கே
காவா விளமணற் றண்கழிக் கானல்வாய்ப்
பூவா விளஞாழற் போது.

எ-து நோதுமலி வரைந்து புத்த பநவந்துத் தோழி சேவில்க்கறத்
தோடுநின்றது.

இ-ள். வந்து சேர்ந்தார்க்கு மெமாம் இளமணற் றண்கழிக் கானலி
டத்து வந்து, முன்பு பூவாதேபுத்த இளஞாழற்பூவினை இவட்குத் தந்தவர்
க்கேயாமால், இவள் தடமென்றேள்; இவரான் வதுவைவரையப் புகுந்தார்
க்காமென்பாருடைய மெய்யுரையைக் காண்பாம்; எ-று. (அ)

௪௦ தன்றுணையோ டாடு மலவீனாயு நானேய்க்கா
லின் றுணையோ டாட வியையுரோ—வன றுணையோ
டாடி யை நீயாயி னந்நோர்க்கென் னெடுதென்று
போயினுள் சென்றான் புரிந்து.

எ-து வலநாகிச் சொல்லிக் குரைநயப்பித்தது.

இ-ள். தன்பெடைஞெண்டொடு இன்புற்று விளையாடும் அலவனையும்
என்னையும் பார்த்து, 'என்னுடைய இனியதுணையோடு இப்பெற்றிபோல
ஆட எனக்குக்கூடுமோ? கன்னுடைய இன்றுணையாகிய பெடைஞெண்டிட

னே வினையாடினாய் நீயாயிற் பிரிவுத்துன்பம் அறியாயாதலான், அப்பெற்றிப் பட்ட நினக்கு என்பிரிவுத்துன்பத்தைச் சொல்லி நொந்து என்னை என்று சொல்லிப்போயினவன் பின்னைவந்து மேவித் தோன்றுகின்றிலை என்ப செய்தானே! எ-று. (௬)

சக உருகுமா லுள்ள மொருநாளும் மன்றூற்
பெருகுமா னம்மலர் பேணப்—பெருகா
வொருங்குவான் மின்னே நெருமுடைத்தாய்ப் பெய்வா
னெருங்குவான் போல நெகிழ்ந்து.

எ-து தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழியாய் சொல்லேக்கீகப்பட்டுத் தலைமகள் தனதாற்றமையாய் சொல்லியது.

இ-ள். ஒருங்கு பெருகி வாலிய மின்னேடு உருமுடைத்தாகிப் பெய்ய வேண்டி நெருங்குகின்ற மழைபோலப் பெருகாநின்றது, ஏதிலார் விரும்பும் படி நம்மலரானது; ஆதலான் நம்முள்ளம் ஒருநாளும் மின்றியே பலநாளும் நெகிழ்ந்துருகாநின்றது; எ-று. (௧௦)

சஉ *கவளக் களிப்பியன்மால் யானைசிற் றுளி
தவழந்தா னில்லா ததுபோற்—பவளக்
ஈடிகை யிடைமுத்தங் காண்டொறு நில்லா
தொடிகை யிடைமுத்தங் தொக்கு.

எ-து நயப்பு : கையுறையுமாம்.

இ-ள். கவளத்தையுடைய களிப்பியன்ற மால்யானை, அரிமாவின் குருளை தான் நடைகற்கும்பருவத்தும் அஞ்சி யெதிரில்லாததுபோல, இவளுடைய அதரமாகிய பவழத்துண்டத்தினிடையரும்பும் முறுவலாகிய முத்தங்களைக் காணுந்தோறுந்தோற்றுநிலலா, இவள் கையிடைத்தொடியின்கண் அழுத்திய முத்தங்கள் திரண்டு; எ-று. (௧௧)

சந கடற்கோ டிருமுருப்புக் கால்பாக னை
வடற்கோட் டியானை திரையா—வுடற்றிக்
கரைபாய்நீள் சேர்ப்ப கனையிருள் வாரல்
வரைவாய்நீ யாகவே வா.

* நக்சிணுக்கீனியர் இதனைக் கையுறைகொண்டுவந்து கூறியதாகக் கொண்டு, இதன்கண் “நின்வாயிதழையும் எயிற்றையும் காணுந்தோறும் நிலலா, என் கையிடத்தில் இருக்கின்ற பவளக்கொடியும் முத்தும் என்க” என வுரைப்பர். (தொல். பொ. கள. ௧௧.)

எ-து. தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். கடலின்கட் சங்குகளே பெரியமருப்பாகக் காற்றே பாகனாகத் திரையே அடற்கோட்டியானையாக வருத்திக் கரையைக் குத்துகின்ற நீண்ட சேர்ப்பையுடையானே! செறிந்த இருளின்கண் வாராதொழிக ... (எ-று)

சச கும்புலால் புன்னை கடியுந் துறைவ
படும்புலாற் புட்கடிவான் புக—தடம்புலாந்
தாழைமா ஞாமுந் றதைத்துயர்ந்த தாழ்ப்பொழி
லேழைமா னேக்கி யிடம்.

எ-து பக்துறியிடங்காட்டியது.

இ-ள். மிக்கபுலான்றறத்தைப் புன்னைப்புக்கள் நீக்குந் துறைவனே! புலாவிற்பட்ட புன்னைக்கடியவேண்டிப் புக்கழைமாளைக்கி விளையாடுமிடம், பெரியபுல்லாகிய தாழையும் ஞாமுலும் நெருங்கியுயர்ந்ததாழ்ப்பொழில்; எ-று.

சநு தாழை தவழ்ந்துலாம் வெண்மணற் றண்கானன்
மாழை துளையர் மடமக—ளேழை
யிணைநாடி வில்லா விருந்தடங்கண் கண்டுந்
துணைநாடி வன்றே மிலன்.

எ-து தலைமகன் சொல்லிய துறிவழியறிந்து தலைமகளைக்கூண்ட பாங்கு
ள் தலைமகனை வியந்து சொல்லியது.

இ-ள். தாழைகள் படர்ந்து பரக்கும் வெண்டணையுடைய தண்கான
வீன்கண் வாழும் மாழையையையுடைய துளையர்மடமகளாகிய இவ்வேழை
யுடைய ஒப்புமை நாடிவில்லாத இருந்தடங்கண்கண்டுத் துணையை நாடிய
எம்பெருமான் ஒரு குற்றமுமிலன்; எ-று. (௧௪)

சசு தந்தாயல் வேண்டாவோர் நாட்கேட்டுத் தாழாது
வந்தானீ யெய்துதல் வாயான்மற்—றெந்காய்
மறிமகர வார்துழையாள் வாழானி வார
லெறிமகரங் கொட்டு மிரா.

எ-து தோழி நெறிவிலக்கி வரைவுகடாயது.

இ-ள். சிலரைக் கொணர்ந்து ஆராயல்வேண்டுவதில்லை; நல்லதொரு
நாட்கேட்டு நீட்டியாதே நீவரைதற்கு வந்தால் இவளை எய்துதல் மெய்மை
யால் எம்மிறைவனே! எறிசூக்கள் கழியெங்குந் சூலுமிராவின்கண் வா

கஅ திணைமலைநூற்றைம்பது மூலமும் உடையும.

ரல் : வரின், மறிமகர வார்துழையான் உயிர் வாழான் ; எ-று. (கடு)

சஎ பண்ணுது பண்மேற்றே பாடுங் கழிச்சான
லெண்ணுது கண்டார்க்கே யேரணங்கா—லெண்ணுது
சாவார்சான் ருண்மை சலித்திலா மற்றிவளைக்
காவார் கயிறு இவிட்டார்.

எ-து பாங்கள் நலைமகளைக் கண்டு நலைமகளை வியந்துசொல்லியது.

இ-ள். யாழினைப் பண்ணுது பண்மேற்சேரத் தேன்கள் பாடுங் கழிக்கு
கானலின்கண் ஆராயாதே வந்து கண்டார்க்கே அழகிய தெய்வங்களாம், ஆத
லான், அறிவினாராயாது இறந்துபடுவார் சான்ருண்மையின்கண் வேறு
பட்டிலாமற்றிவளைக்காவாது கயிறு இவிட்டார் சான்ருண்மையின் வேறு
பட்டார் ; எ-று. (கசு)

சஅ திரைமேற்போந் தெஞ்சிய தென்கழிக் கானல்
விரைமேவும் பாக்கம் விளக்காக்—கரைமேல்
விடுவாய்ப் பசும்புற விப்பிகான் முத்தம்
படுவா யிருளகற்றும் பாத்து.†

எ-து நலைமகந்து இரவுக்குறி மறுத்தது.

இ-ள். திரைமேற்போந்து கரைமேலொழிந்த விடுவாயையும் பசும்புற
த்தையுமுடைய இப்பிகான்ற முத்தம், தென்கழிக்கானலின் விரைமேவும்
பாக்கம் ஒளியுண்டாம்வகை இருள்படுமிடமெல்லாம் அவ்விருளைப் பகுத்
தகற்றும் ; எ-று. (கஎ)

சக எங்கு வருதி யிருங்கழித் தண்சேர்ப்ப
பொங்கு திரையுதைப்பப் போந்தொழிந்த—சங்கு
நரன் றுயிர்த்த நித்தில நள்ளிருள்கால் சீக்கு
வரன் றுயிர்த்த பாக்கத்து வந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். எவ்விடத்தானே வருவாய் இருங்கழித்தண்சேர்ப்பனே! பொ
ங்குதிரைகளானே யுதைக்கப்பட்டுப் போந்து கரையின்கட் டங்கிய சங்குகள்

* “வண்டலர் கோதை வாட்கண் வணமுலை வளர்த்த தாயர், கண்டியி
ருண்ணுங் கூற்றங் கயிறு இக்கு காட்டியிட்டார்.” என்றார் சிந்தாமணியினும்.
(இலக்கண. அ.)

† இது பகற்குறி நேர்வான்போல் இரவுக்குறி விலக்கியது எனக்கொள்
வர் நச்சினூக்கினியரும். (தொல். கள, உக.)

கதறிப் பொறையுயிர்த்த முத்தங்கள் செறிந்த இருளை இடங்களினின்றுஞ்
சீயாநிற்கும்: திரைகொணர்ந்து போதவிட்டனவற்றைக் கண்டார் வரன்ரு
நின்ற பாக்கத்தின்கண்; எ-று. (கஅ)

டு0 திமில்களி ருகத் திரைபறையாப் பல்புட்
டுமில்லெடத் தோன்றும் படையாத்—துயில்போற்
குறியா வரவொழிந்து கோலநீர்ச் சேர்ப்ப
நெறியானீ கொள்வது நேர்.

எ-து தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். * திமிலே களிசுகத் திரையே பறையாகத் துயில்கெடத்தோ
ன்றும்படை புட்களாகக், கனக்கண்டாற்போலத் தேறமுடியாத களவின்
கட்டனியேவரும் வரவினை யொழிந்து, கோலநீர்ச்சேர்ப்பனே! நெறியானே
வரைந்து இவளைக்கொள்வது நினக்குத்தகுதி; எ-று. (கக)

டுக கடும்புலால் வெண்மணற் கானலுறு மீன்கட்
படும்புலால் பார்த்தும் பகர்து—மடுர்ப்பெலாஞ்
சாலிகை போல்வலை சால்ப பலவுணங்கும்
பாலிகை பூக்கும் பயின்று.

எ-து தலைமகந்தத் தோழி துறைநேர்ந்து பகந்தறியிடமறியச் சோல்ல
யது.

இ-ள். கடும்புலாலையுடைய வெண்மணற் றண்கழிக்கானலின்கண் இரு
ந்து, யாங்களாங்கடுத்த மீனாகிய படுப்புலாலின்கட் புட்டிரியாமற்பார்ப்பேம் :
அவற்றை விற்பதுஞ்செய்வேம்; அக்கானலின்கண் அடிப்பெல்லாம் பாவி
கைபோலப் பூக்கும்;† சாலிகை விரிந்தாற்போல வலைகளும்உணங்கும்; எ-று

டுஉ திரைபாக னுகத் திமில்களி ருகத்
கரைசேர்ந்த கானல் படையா—விரையாது
வேந்து களர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்பநா
ளாய்ந்து வதை லறம்.

எ-து தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். திரையே பாகனுகத் திமில்களிசுகக் கரைசேர்ந்த கானலின்
கண்ணுள்ள பலபுட்களே படையாக வேந்துகளர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்ப

* திமில் - மீன்படகு.

† சாலிகை - மெம்புகுகருவீ.

னே! விரையாதே நல்லநாளாராய்ந்தறிந்து வரைந்திவளைக்கோடல் நினக்கற
மாவது ; எ-று. (௨௧)

௫௩ பாறு புரவியாப் பல்களிறு நீடிமிலாத்
தேறு திரைபறையாப் புட்படையாத்—தேறாத
மன்கிளர்ந்த போலுங் கடற்சேர்ப்ப மற்றெமர்
முன்கிளர்ந் தெய்தன் முடி.

இதுவுமது.

இ-ள். பாறே குதிரையாக நீண்டதிரிடிலே பல்களிறுகளாகத் தெளிந்
த திரையே பறையாகப் புட்களே படையாகத் தேறாத வேந்துகள் படை
யெழுந்து கிளர்ந்தனபோலுங் கடற்சேர்ப்பனே! எமருடைய முன்னேசெ
ன்று இவளை நீயே புணர்த்து முடிப்பாயாக ; எ-று. (௨௨)

௫௪ வாராய் வரினீர்க் கழிக்கான னுண்மணன்மேற்
றேரின்மா காலாமுந் தீமைத்தே —யோரிலோர்
கோணுடல் வேண்டா குறியறிவார்க் கூஉய்க்கொண்டோர்
நாணடி நல்குத னன்று.

இதுவுமது.

இ-ள். வாராதொழிவாயாக : வருவையாயின் நீர்க்கழிக்கானல்தான்
துண்மணன்மேல் நின்றேர் பூண்ட குதிரை காலாமுந்தீமையுடைத்தாத
லான் ; ஒத்தகுலத்தார்க்குத் தொடர்ச்சிகோடலை ஐயுற்றாராய்தல்வேண்டா:
நிமித்தமறிவாரையழைத்து நல்லதொருநாளே நாடி இவட்குநல்குதல் நன்று;
எ-று. (௨௩)

௫௫ கண்பரப்ப காணய் கடும்பனி கால்வறேர்
மண்பரக்கு மாயிருண் மேற்கொண்டு—மண்பரக்கு
மாறுநீர் வேலை வாரல் வரினாற்று
னோறுநீர் வேலை யெதிர

இதுவுமது.

இ-ள். இவளுடைய கண்களும் மிக்கநீர்பரப்பகாணய்: கால்வலிய தே
ரில் மண்ணெல்லாம் பரக்கும் பெரிய இருண்மேற்கொண்டு உலகமெல்லாம்
நிவந்த அலர்பரக்குமாறு, நீருண்ட வேலையுடையாய்! வாரல்: வருவையாயின்
இவளுயிர் வாழாள், ஒதமேறாநின்ற நீர்வேலையினெதிரே: எ-று. (௨௪)

௫௬ கடற்கானற் சேர்ப்ப கழியுலாஅய் நீண்ட
வடற்கானற் புன்னைதாழ்ந் தாற்ற—மடற்கான
லன்றி லகவ மணிநெடும் பெண்ணைத்தெம்
முன்றி விளமணன்மேன் மொய்த்து.

எ-து தலைமகிந்து இரவுத்தறிநேர்ந்த தோழி இடங்காட்டியது.

இ-ள். கடற்கானற்சேர்ப்பனே! கழிசள் சூழ்ந்து நீண்ட மீன் கொலை
களையுடைய கானலின்கண் மிகவும்புன்னை தழைக்கப்பட்டு, பூவிதழையுடைய
இக்கானலின்கண் உள்ள அன்றில்கள் அழையாரின்ற அழகியநெடும்பெண்
ணையையுடைத்து, எம்நிலத்தின்முன் இளமணல்களும் மொய்த்து; எ-று.

௫௭ வருதிரை தானுலாம் வார்மணற் கான
லொருதிரை யோடா வளமை—யிருதிரை
முன்வீழுங் கானன் முழங்கு கடற்சேர்ப்ப
வென்வீழல் வேண்டா வினி.

எ-து தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். வருதிரை தான்வந்து உலவாரின்ற ஒழுகிய மணற்கானலின்
கண் ஒருதிரைவந்து பெயர்வதற்குமுன்னே இரண்டுதிரைவந்து வீழாரின்ற
கானலின்கண் வந்து முழங்குகடற்சேர்ப்பனே! என்னால் வந்து இப்புணர்ச்சி
யை விரும்பல்வேண்டா; இனிவரைந்து கொள்வாய்; எ-று. (௨௬)

௫௮ மாயவனுந் தம்முணும் போலே மறிகடலுங்
கானலுஞ்சேர் வெண்மணலுங் காணையோ—கான
லையெலா ஞாழலுந் தாழையு மார்ந்த
புடையெலாம் புன்னை புகன்று.

எ-து தலைமகிந்து தோழி பகிந்துறிநேர்ந்து இடங்காட்டியது.

இ-ள். மாயவனும் அவன் முன்னேனும் போல, மறிகடலும் கடற்
சோலையும் அச்சோலையைச்சேர்ந்த வெண்மணலும் பாராயோ? அக்கடற்
சோலையின் நடுவெல்லாம் ஞாழலுந் தாழையுமாயிருக்கும்; நிறைந்த மருங்
கெல்லாம் புன்னையாயிருக்கும்; இவற்றையும் விரும்பிப்பாராய்; எ-று.

௫௯ பகல்வரிற் கவ்வை பலவாம் பரியா
திரவரி நேதமு மன்ன—புகவரிய

* “இரவுக்குறி யிடங்காட்டித் தோழி கூறியது” என்றார் நச்சினர்க்கினிய
ரும். (தொல் கள, ௨௩.)

தாழை காவனூர் தரங்கநீர்ச் சேர்ப்பிற்றே
யேழை நுனைய ரிடம்.

எ-து இப்பொழுது வாரலென்று வரைவுகடாயது.

இ-ள். பகல் வருவாயாயின் அலர் பலவுமுளவாம்; அவ்வலர்க்கு இரங்காதே இரவுவருவையாயின் ஊறுவரும்; ஏதமும் பலவுளவாம்; உள்புகுதற் கரிய தாழையடர்ந்த திரைநீர்ச் சேர்ப்பையுடைத்து, எங்கள் ஏழைநுனையர் வாழுமிடம்; எ-று. (உஅ)

சு௦ திரையலறிப் பேராத் தெழியாத் திரியாக்
கரையலவன் காலினூற் காணுக்—கரையருகே
நெய்தன் மலர்கொய்யு நீணெடுங் கண்ணினூண்
மைய னுனையர் மகள்.

எ-து பாங்குத்துத் தலைமகள் கூறியது.

இ-ள். திரைகள் அலறிப்பெயரும்வகை தெழித்துத்திரிந்து கரையின் கண் அலவன்களைத் தன் காலினூலாராய்ந்து, கரையருகே நின்ற நெய்தன் மலர்களைக் கொய்யாசிற்கும் நீளிய நெடுங்கண்ணினூள் நுனையருடைய மையன் மகள்; எ-று. (உக)

சு௧ அறிகரிதி யார்க்கு மரவநீர்ச் சேர்ப்ப
நெறிதிரிவா ரின்மையா வில்லை—முறிதிரிந்த
கண்டலந்தண் டில்லை கலந்து கழிசூழ்ந்த
மிண்டலந்தண் டாழை யிணைந்து.

எ-து தலைமகத்துத் தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

இ-ள். யார்க்கும் அறிதலரிது, ஓசையையுடைய நீர்ச்சேர்ப்பனே! எங்குத்திரிவாரில்லாமல் வழியில்லை; தளிர் சுருண்டிருந்த கண்டலும், அழகிய தண்டில்லைகளும், தம்முண் மிடைந்து கழியைச் சூழ்ந்த மிண்டன் மரங்களும், தாழைகளும் இடைப்பட்டு; எ-று. (உ௦)

சு௨ வில்லார் விழவினும் வேலாழி சூழலகி
னல்லார் விழவகத்து நாங்கானே—நல்லா
யுவர்க்கத் தொரோவுதவிச் சேர்ப்பனெப் பாரைச்
சுவர்க்கத் துளராயிற் சூழ்.

எ-து தலைமகளை ஒருநாட் கோலந்செய்து அடியிற்கோண்டு முடிகாறு நோக்கி 'இவட்துந் தக்கான் யாவனுவன்கொல்லோ' என்றாய்ந்த செவிலிக் துந் தோழி அறத்தொடுநின்றது.

இ-ள். வில்லுமூவர் காரணமாகத் தொடங்கிய விழவகத்தும் நல்லா ராகிய வனிதையர் காரணமாகத் தொடங்கிய விழவகத்தும் எல்லா மாந் தருந்திரள்வராதலால், நாங்கள் அங்குக் கண்டறியேம், எமக்கு ஒருதவி பண் டொருநாட் செய்த சேர்ப்பனோடொப்பானா; மற்றவனே இவட்குத்தக் கான்; அவனைப்போலும் ஆடவர் சுவர்க்கத்துளராயின் ஆராய்வாய்; எ-று.

உவர்க்கம் என்பது கடற்கரை. வேலாழி என்பது கடல். (௩௧)

நெய்தன் முற்றிற்று.

௩-பாவலு.

௪௩ எரிநிறநீள் பிண்டி யிணரின மெல்லாம்
வரிநிற நீள்வண்டர் பாடப்—புரிநிறநீள்
பொன்னணிந்த கோங்கம் புணர்முலையாய் பூந்தொடித்தோ
ளென்னணிந்த வீடில் பசப்பு.

எ-து தலைமகளைத் தோழி பருவங்காட்டி வற்புறியது.

இ-ள். எரிநிறத்தையுடைய அசோகின் பூங்கொத்தினமெல்லாம்: வரி நிறத்தையுடைய வண்டுகள் இளியென்னும் பண்ணைப்பாட விரும்பப்படு கின்ற நீண்ட மிக்க பொன்போன்ற மலர்களையணிந்தன, கோங்கமெல் லாம்: ஆதலாற் பொருந்திய முலையினையுடையாய்! நின்னுடைய பூந்தொடித் தோள்கள் யாதின் பொருட்டு அணிந்தன? தமக்குத் தகுதியில்லாத பசப் பினை; எ-று.

௪௪ பேறை யிதன்றிறத் தென்றாலும் பேறைதே
நாணய நல்வளையாய் நாணின்மை—காணு
யெரிசிதறி விட்டன்ன வீர்பூருக் கீடில்
பொரிசிதறி விட்டன்ன புன்கு.

இதுவுமது.

இ-ள். ? யுறுகின்ற துன்பத்தைப் பரதுகாவாய்' என்று யான் சொன் னாலும் பாதுகாவாதே நாணத்தகும் ஆற்றமை செய்த நல்வளையாய், நீயு முன்பு நாணின்மை செய்தாயென்பதனை இனியறிந்து கொள்ளாய்; எரியைச்

சிதறிவிட்டாற் போலவிருந்த, ஈர்முருக்குக்கள்: கணமில்லாத பொரி சிதறி விட்டாற் போலப் பூத்தன, புன்குகள்: ஆதலான் அவர் சொல்லிய பருவம் இது காண்; எ-று. (உ)

௬௫ தான்றாயாக் கோங்கந் தவர்த்து முலைகொடுப்ப
வீன்றாய்நீ பாவை யிருங்குரவே—யீன்றான்
மொழிகாட்டா யாயினு முள்ளெயிற்றான் சென்ற
வழிகாட்டா யீதென்று வந்து.

எ-து சுரந்திடைசி சேன்று சேவிலத்தாய் தரவோடு புலம்பியது.

இ-ள். கோங்கந் தான் தாயாகத் தாழ்ந்து முலை கொடுத்து வளர்ப்ப நீ பாவையினையீன்ற இத்துணையேயாதலான், இருங்குரவே! யானீன்றான் நினக்குச் சொல்லிய சொல்லை யெனக்குச் சொல்லாயினும் முள்ளெயிற்றான் போயினவழியையாயினும் சொல்லிக்காட்டாய் வந்து இது என்று; எ-று. (ங)

௬௬ வல்வருங் காணய் வபங்கி முருக்கெல்லாஞ்
செல்வர் சிறுர்க்குப்பொற் கொல்லர்போ—னல்ல
பவளக் கொழுந்தின்மேற் பொற்றாவி பாஅய்த்
திசுழக்கான் றிட்டன தேர்ந்து.

எ-து தோழி பருவங் காட்டி வற்புறத்தியது.

இ-ள். நங்காதலர் விரைந்து வருவர்: விளங்கி முருக்குக்களெல்லாம், செல்வமுடையார் புதல்வர்க்குப் பொற்கொல்லர் ஐம்படைத்தாலி செய்தாற் போல, மிக்க பவளக்கொழுந்தின் அடியிலே பொற்றாலியைப் பதித்து வைத்தாற்போல்விளங்கக் கான்றன: ஆசலாற் தேர்ந்து பாராய்; எ-று.

௬௭ வெறுக்கைக்குச் சென்றார் விளங்கிழாய் தோன்றார்
பொறுக்கவென் றுற்பொறுக்க லாமோ—வொறுப்பபோற்
பொன்னு ன்றுபவளம் போன்ற புணர்முருக்க
மென்னு ன்றுரோய் பெரிது.

எ-து பருவங்கண்டு ஆற்றுகைய நிலைகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். மிக்க பொருட்பொருட்டுச் சென்றார், விளங்கிழையாய்! வந்து தோன்றுகின்றிலர்; இப்பருவத்தின்கண் நீயென்னை ஆற்று என்றால் எனக்கு ஆற்றலாமோ? என்னை ஒறுப்பனபோலப் பொன்னின் உள் ளுறவைத்த பவளம்போன்ற, பொருத்தியமுருக்கம்பூக்கள்; ஆதலால் என்னுள்ளத்தாற்ற நோய் பெரிது; எ-று. (ரு)

௬௮ சென்றக்காற் செல்லுர்வா யென்னே விருஞ்சரத்து
நின்றக்கா னீடி யொளிவிடா—தின்ற
விழைக்கமர்ந்த வேயே ரிளமுலையா னீடில்
குழைக்கமர்ந்த நோகுகின் குறிப்பு.

எ-து. பொருள்வலிந்த நெஞ்சிந்துத் தலைமகன் சொல்லச் செலவழங்
கியது.

இ-ள். பொருளின் பொருட்டு நாமிவளை நீக்கிப்போயக்காற் போம்
வகை யெங்கனேயோ? செஞ்சே! மன்னிய அணிகட்டுக்குத் தங்க அழகையு
டைய இளமுலையானுடைய ஒப்பில்லாத குழைக்கமர்ந்த நோக்கின் குறிப்பு
க்கள் மம்முன்னே வந்து நியொளிவிட்டு விருஞ்சரத்திடையே தோன்றி
நின்றக்கால்; எ-று. (௬)

௬௯ அடுத்த பெய வழுந்ததிரோன் ரொபா
மத்தமறைந் தானின் வணியிழையோ—டொங்க
தகையினு லெஞ்சீ ரார்க் தங்கினிரா னுளை
வகையினிராய்ர சேறல் வைப்பு.

எ-து. இடைச்சுரத்துக் கண்டிச் செலவு விலக்கியது.

இ-ள் வழிசுளும் பெய: அத்தமலையின்கண்ணே அழற்குரோனுஞ்
பெடபாகம் மறைந்தான்: இவ்வணியிழையோடு நீரும் எம்மோடொத்ததகை
யினால் எஞ்சினாரிலே இன்று தங்கினீராய் வளை வகுகளின் கூப்போத
வழகு; எ-று. (௭)

௭0 நின்றனோக்கங் கொண்டமான் றண்குரவ நீழல்காண்
பொன்னோக்கங் கொண்டபுங் கோங்கங்காண்—பொன்னோ
கொண்ட சுணங்கணி மென்முடிக் கொம்பன்னாய் [க்கங்
வண்ட லயர்மணன்மேல் வந்தது.

எ-து. புணர்ந்துடன் போய தலைமகன் தலைமகளை ஆற்றுவிந்துக்கொ
ண்டபோவார் சொல்லியது.

இ-ள். நின்னுடைய நோக்கின்றன்மையைக் கொண்ட மான்களைப்
பாராய்: குளிர்ந்த குரவநீழலைப்பாராய்: பொன்னினது காட்சியைக்கொண்ட
பூங்கோங்குகளைப் பாராய்: பொன்னினது காட்சியைக் கொண்ட சுணங்
கணிந்த மென்முலையையுடைய கொம்பன்னாய்! மணன்மேல் வந்து விளை
யாட்டை விரும்பாய்; எ-று. (௮)

எக அஞ்சுடர்நீள் வாண்முசுத் தாயிழைபு மாறிலா
 வெஞ்சுடர்நீள் வேலானும் போதரக்கண்—டஞ்சி
 யொருசுடரு மின்றி* யுலகுபாழாக
 விருசுடரும் போந்தனைவென் றார்.†

எ-து. சுரத்திடைச் சென்ற செவிலிக்குத் தலைமகனையுந் தலைமகளை யும் கண்டார் சொல்லிய வார்த்தையைத் தாங்கள் கேட்டார்க்குச் சொல்ல யாற்றுவதித்தது.

இ-ள். அழகிய மதிபோன்ற நீண்ட ஒளியையுடைய முசுத்தாயிழை யும் எதிரில்லாத வெஞ்சுடர்நீள்வேலானும் இச்சுரத்தின்கண்ணே போதர க்கண்டு அஞ்சி இருசுடரும் ஒருசுடருமின்றியே உதயம் பாழாம்வகை இரு சுடரும் அச்சுரத்தே போந்தன என்று கண்டார் சிலர் சொன்னார்; எ-று.

எஉ முசுந்தா மரைமுறுவ லாம்பல்கண் ணில்
 மிகந்தார் விரல்காந்த னென்றென்—றுசுந்தியைந்த
 மாழைமா வண்டிந்தா நீழல் வருந்தாதே
 யேழைதான் செல்லு மினிது.

எ-து. சுரத்திடைச்சென்ற செவிலியைத் தலைமகளைக்கண்டார்சொல் லி ஆற்றுவதித்தது.

இ-ள். இவள் முசும் தாமரை மலர், இவள் முறுவலையுடைய வாய் ஆம்பல் மலர், இவள் கண் நீலமலர், ஒன்றையொன்றொவ்வாது கடந்தார்ந்த விரல்கள் காந்தனரும்பு என்று கருதுகிக் காதலித்துப் பொருந்திய மாயைமா வண்டிநற்குத்தக்க நீழல்லே வருத்தமின்றி நின்னுடைய ஏழை செல்லாநின் றாள் இனிதாக; எ-று. (௧௦)

எங் செவ்வாய்க் கரியகட சீரினாற் கேவானுங்
 கவ்வையாற் காணாது மாற்றாது—மவ்வாயற்
 தார்த்தத்தை வாய்பொழியுந் தண்கயத்து நீலமு
 மோர்த்தொழிந்தா வென்பேதை யூர்ந்து.

* 'யிலகு' எனவும் பிரதிபேசம்.
 † இஃது இடைச்சுரத்துக் கண்டோர்கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டோ ராகச் சிலர் கூறியது என்றார் நச்சினூக்கிரியரும். (நோல். அகந். ௪௦)

எ-து. முன்னோன்றுடன் போக்துவல்த்துத் தலைமகனையுந் தலைமகளை யும் உடன்படுவித்துப் பின்னை அறத்தோடுநிலை மாட்சிமைப்பட்டமையாற் றலைமகளைக் கண்டு தோழி உடன்போக்து அடங்குவத்தது.

இ-ள். செவ்வாயின்கட் டார்த்தத்தை வாய்மொழியைக் கேளாதுங் காரிய கண்ணின்கட் டண்கயத்து நீலங்களின் றன்மைகளைக் காணாதும் அவ் வாயம் ஆற்றுகொழிவதனை யோர்த்துப் பின்புடன்போக்கை யொழிந்தாள் என்பேதை அவர்காரணத்தான் முன்புடன்போக்கை மேற்கொண்டு; எ-று.

எ ௭ புன்புறவே சேவலோ டுடல் பொருளன்று
 லன்புற வேபுடையா ரா பினும்—வன்புற்
 றதுகா ணாகன்று வழிநோக்கிப் பொன்போர்த
 திகுக்கானை வண்ண மினி.

எ-து. காமம் மிக்க கழிபட்டிகளவி; நிலத்தாற்பாலை; ஒழிக்கத்தான் நேய் தல்.

இ-ள். புல்லியத்தத்தையுடைய பேடைப்புறவே! நின்சேவலோடுடல் றினக்குக்காரியமன்றால்; எங்காதலர் எமக்கன்புரிசுவடையாராயினும் அவர் மனகெழிதாது வலியரான தன்மையைப் பாராய; அவர் தேரோடும்வந்து நீங் கிய வழிசகவடு நோக்கிப் பொன்னிறம் போர்க்கவநச வண்ணமிதனைப்பா ராய், இப்பொழுது; எ-று. (கஉ)

எ ௮ விரிநது சுடுநிரவி ஈழில் சுதிதான்
 விரிநது விடுகநதல் வெல்கோப—புரிநது
 விடுகபிறற்றன் பாசுணம வீயுந் ளந்த
 மடுதிறலான் பின்சென்ற வாயு.

எ-து. மகட்டுபாக்கிய நாய் ரொல்லியது.

இ-ள். ஆன்று சுடா கின்ற பசலோனது ஒப்பிலாக் சுதிரான் மாசுண ககள் முறுக்கிவிட்ட கயிற்போலப் புண்டழியும் அத்தம், விரிநதுவிட்ட கூநதலையுடையான் அகிதிறலான்பின் விரும்பிச்சென்ற வழி; எ-று. (கஉ)

எ ௯ நெஞ்ச நினைப்பினு நெற்பொரிய நீளத்த
 மஞ்ச லெனவாற்றி னஞ்சிற்று—லஞ்சிப்
 புடைநெடுங் காதுறப் போழ்ந்தகன்று நீண்ட
 படைநெடுங்கண் கொண்ட பனி.

2 அ திணைமாலைநூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

எ-து. பொருள்வலித்த நெஞ்சிந்துச் சொல்லித் தலைமகன் செலவழங்கியது.

இ-ள். என்னெஞ்சமே! இவளை ஆற்றுவிக்குஞ் சிலசொற்களைச் சொல்ல நினைக்கின்றாயின் இவனோதான் நெற்பொரியும் நீளத்தத்தைச் சொல்ல நினைப்பதற்குமுன்னே பிரிவினையஞ்சிற்றால்; புடைநெடுங்காதுறப் போழ்த்தகன்று நீண்ட படைநெடுங்கண்களும் பிரிவினையஞ்சிப் பனிகொண்டன: ஆதலான், நமக்கிவளைப் பிரிய முடியாது; எ-று. (கச)

எள வந்தாற்றான் செல்லாமோ வாரிடையாய் வாரகதிரால்
வெந்தாற்போற் றேன் றுநீள் வேயுத்தந்—தந்தார்
தகரக் குழல்புரளத் *தாழ்துகில்கை பேந்தி
மகரக குழைமுறித்த நோக்கு.†

எ-து. விழைற்றிய தலைமகன் தலைமகளை நினைந்தவிடத்துத் தலைமகன் அவடி தன்முன்னின்றப்போலவந்துதோன்ற அவ்வடிவை நோக்கிச் சொல்லி ஆற்றுவிக்கின்றது.

இ-ள். கொண்டணிந்து நிறையப்பட்ட தகரத்தையுடைய குழல்கள் அசையத் தாழ்ந்து துகிலைக் கையானே ஏந்தி மகாக்குழை மறித்த நோக்குடனே நீ வந்தால் யாப் போகாமோ? அரிய இடையினையுடையாம்! நீயிரங்க வேண்டா; எ-று. (கடு)

எஅ ஒருகையிருமருட்டின் முய்தாமல் யாலை
பருகுநீர் பைஞ்சுனையிற் காண—சுருகல்
வழிவிலங்கி வீழும் வரையத்தஞ் சென்ற
ரழிவில் ராக வவர்.

எ-து. ஆற்றனெனக் கவன்று தோழிக்கு ஆற்றுவல் என்பதுபடக் கொல்லியது.

இ-ள். ஒரு கையினையும் இருகோட்டினையும் மூன்றுமதத்தினையும் உடைய மால்யானைகள் பருகுநீரைப் பைஞ்சுனையின்கட் காணவாய் மருங்கே வழிவிலங்கித் தளர்த்துவீழும் வரைகளையுடைய அத்தத்தைச் சென்ற அவர் அவ்வழி இடையுறின்றி அழிவிலராக; எ-று. (கசு)

* 'தாழ்கலையை' எனவும் பிரதிபேதம்.

† இஃது உருவுவெளிப்பாடு. நன்றெடு போதுவேனென்று அவளை ஆற்றுவித்தது. திணை பாலையிற்பாலையென்றார்: நச்சினுக்கியியர். (தொல். அகத். 44)

எஃக சென்றார் வருதல் செறிதொடி சேய்த்தன்று
 னின்றார்சொற் றேறகாய் நீடின்றி—வென்று
 ரெடுத்த கொடியி ன்லங்கருவி தோன்றுங்
 கடுத்த மலைநாடு காண்.

எ-து பருவங்காட்டித் தலைமகனோத் தோழி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். நம்மைப் பிரிந்துபோயினார் வருதல் செறிதொடி! சேய்த்தன்
 ரால், நின்மாட்டு நின்றொழுதுகின்றொருடைய சொற்களைத் தெரியாதாய்
 போரின்கண் வென்றொடுத்த கொடிகள் போல தெளிந்திவங்கருவி தோன்
 ருகின்றது மிக்க மலைநாடா தலால் நீடின்றி யின்றே யியலின்கட் காண்
 பாடாக எ-று. (கஎ)

அஃ உருவவேற் கண்ணு யொருகாற்றேர்ச் செல்வன்
 வெருவிவீந் துக்கநீ வத்தம்—வருவர்
 சிறந்து பொருடருவான் சேட்சென்று ரின்றே
 யிறந்துகண் ணாடு மிடம்.

இதுவுமது.

இ-ள். அஞ்சத் தக்க வேல்போன்ற கண்களையுடையாய்! ஒருகாலே
 யுடைய தேர்ச்செல்வனார் யிறர் கண்டார் வெருவும் வகை வீந்தவிந்த கானந்
 தானே முயற்சியாற் சிறந்து பொருடருவான்வேண்டிச் சென்றவர் இன்றே
 வருவர்; மிக்குக் கண் இடமாடா நின்றது; எ-று. (கஅ)

அஃ கொன்றாய் குருந்தே கொடிமுல்லாய் வாடினீர்
 நின்றே நறிந்தே நெடுங்கண்ணை—சென்றாளுக்
 கென்னுரைத்தீர்க் கென்னுரைத்தாட் கென்னுரைத்தீர்க்
 மின்னிரைத்த பூண்மிளிர விட்டு. [கென்னுரைத்தான்

எ-து. தலைமகன் இம்செறிப்புக் கண்டபின்னை அவன் நீங்கிய புனங்க
 ளாடு ஆற்றறைய மீள்கின்ற தலைமகன் சொல்லியது. சுரத்திடைச்சென்ற
 செவிலித்தாய் சொல்லியதூஉமாம்.

இ-ள். கொன்றாய்குருந்தே கொடிமுல்லாய் நீர்வாடினீர்: இதற்கு
 காரணம் யானறிந்தேன்: நெடுங்கண்ணாளுக்கு நின்று போகின்றாட்கு நீரே
 ன்னுரைத்தீர்? தாமக்கு அவனென்னுரைத்தான்? அவட்கு நீர் பின்னை என்
 னுரைத்தீர்? அவன் உமக்குப் பின்னை என்னுரைத்தான், மின்னிரைத்த
 பூண்விட்டு மிளிராநின்று. எ-று. (கஆ)

அஉ ஆண்கட னுமாற்றை யாயுங்கா லாடவர்க்குப்
பூண்கடனாப் போற்றிப் புரிந்தமையாற்—பூண்கடனாச்
செய்பொருட்குச் செல்வராற் சின்மொழி நீசிறிது
நைபொருட்கட் செல்லாமை நன்று.

எ-து தலைமகனது செலவுக்திறிப்பறிந்து ஆற்றளாய தலைமகளைத்தோழி
உலகினதீயங்கை கூறி ஆற்றதுடன்படுத்திவந்தது.

இ-ள். ஆள்வினைக்கடனாகிய நெறியையூராயுங்கால், ஆடவர்க்குப்பூணு
ங்கடனாகப் பாதுகாத்து நல்லார் சொல்லி மேவினமையாற் நமக்கு அவ்வாள்
வினை பூணுங்கடனாகத் தேடும்பொருட்குச் செல்வர் நங்காதலர்: ஆதலாற்
சின்மொழியையுடையாய்! நீயதற்கு மனனழியுந் திறத்தின்கட் செல்லாமை
நன்று; எ-று. (உ௦)

அ௩ செல்பவோ சிந்தனையு மாகாதா னெஞ்செரியும்
வெல்பவோ சென்றார் வினைமுடிய—நல்லா
யிதடி கரையுங்கன் மாபோலத் தோன்றிச்
சிதடி கரையுந் திரிந்து.

எ-து தலைமகன் செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் உடன்படாது
சொல்லியது.

இ-ள். இப்பெற்றித்தாகிய சுரத்தின்கட் செல்வாருளரே? நினைத்தலு
மாகாதால்: நினைத்த நெஞ்சும் எரியும்: மாறிச்சுரத்தின்கட் சென்றார் சுரத்
தை வெல்லவல்லரோ? தாமெடுத்துக்கொண்ட வினைமுடியும்படி; நல்லாய்!
காட்டெருமைப்போத்துக்களைப் பிரிந்தபெண்ணெருமைகள் கதருகிற்கும்:
அங்குப் பலவாய்க்கிடந்த கற்களும் மா பறந்தாற்போலத்தோன்றும்: சிள்வீ
டுகளும் திரிந்து கதருகிற்கும் ஆதலான்; எ-று. (உ௧)

அ௪ கள்ளியங் காட்ட கடமா விரிந்தோடத்
தள்ளியுஞ் செல்பவோ தம்முடையார்—கொள்ளும்
பொருளில ராயினும் பொங்கெனப்போந் தெய்யு
பருளின் மறவ ரதர்.

இதுவுமது.

இ-ள். கள்ளியங்காட்டின்கட் கடமாக்கள் இரிந்தோடும்வகை மறந்துஞ்
செல்வரோ தம்மறிவையுடையார்: வழிபோம் வம்பலராற் கொள்ளும் பொ
ருளிலராயினும் கதுமெனப்போந்தெய்கின்ற அருளில்லாத மறவர் வாழும்
வழியை; எ-று. (உ௨)

அநி பொருள்பொரு ளென்றூர்சொற் பொன்போலப் போற்றி
யாருள்பொரு ளாகாமை யாக—வருளான்
வளமை கொணரும் வகையினுன் மற்றே
ரிளமை கொணர விசை.

எ-து தலைமகனைத் தோழி செலவழித்துவித்தது.

இ-ள். பொருள் பொருளாவதென்று சொன்னார் சொல்லீலப் பொன்
போல விரும்பித்தெளிதலான், அருளுடைமை பொருளாகாமை ஆவதாயி
னும் ஆக; பொருளைக்கொணரும் வகைமைபோல நின்னருளினாலேவேறே
ரிளமை கொணர் தற்கு எமக்குடன்படுவாயாக; எ-று. (௨௩)

அசு ஒல்வா ருளரே லுரையா யொளியாது
செல்வாரென் றாய்நீ சிறந்தாயே— செல்லா
தசைந்தொழிந்த யானை பசியாலாட் பார்த்து
மிசைந்தொழியு மத்தம் விரைந்து.

எ-து தலைமகள் தோழிக்குச் செலவுடன்படாது சொல்லியது.

இ-ள் ஆற்றுவாருளராயின் அவர்பிரிவின் அவர்கட்குரையாய்தவிராதே
நங்காதலர் செல்வாரென்றாய் ஆதலால் நீயெனக்கு மெய்யாகச் சிறந்தாயே
யன்றே; போகமாட்டாதே வருந்தியிறந்து வீழ்ந்த யானைகளை அங்குள்ள
வர்கள் தம்பசியானே எக்கும் பார்த்துத்தின் றுபோம் அத்தத்தினை விரைந்து;
எ-று (௨௪)

அஎ ஒன்றினு நாமொழிய லாமோ செலவுதான்
பின்றாது பேணும் புகழான்பின்—பின்றா
வெலற்கரிதாம் வில்வலான் வேல்விடலை பாங்காச்
செலற்கரிதாச் சேய சுரம்.

எ-து புணர்ந்துடன் போகித் நயப்பித்த தோழிக்குத் தலைமகள் உடன்
பட்டுச் சொல்லியது.

இ-ள் பிறழாச வெலற்கரிதாகிய வில்லினை வல்லனாகிய வேல்விடலை
தான் துணையாகச் சுரத்தைச் செலற்கரிதாக யாதானுஞ் சொல்லலாமோ?
அப்பேணும் புகழான்பின் சேறல் ஒழுக்கத்திற் பிறழாது காண்; எ-று(௨௫)

அஅ அல்லாத வெண்ணையுந் தீரமற் றையன்மாற்
பொல்லாத தென்பது நீபொருந்தா—யெல்லார்க்கும்
வல்லி யொழியின் வகைமைநீள் வாட்கண்ணாய்
புல்லி யொழிவான் புலந்து.

எ-து புணர்ந்துடன் போவா னெருப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள் எம்பெருமானோடு பொருந்தி இங்குநின்றும் ஒழிந்து போதற்கு முன்பு வேறுபட்டு மற்றதன்கண் அல்லாத வென்னை நீயிங்கேயிருந்து நம் ஐயன்மார் பொல்லாததென்று கொள்ளும் மனத்தின்கண்ணுள்ள கோளினையுச் திருத்தி நீபொருந்தாய் எல்லார்க்குத் தத்தமனத்தின்கண்ணுள்ள வேறுபாடொழியுமாயின் வல்லிபோன்றிருவாட்கண்ணாய்; எ-று. அல்லதா உம் உடன்போகின்ற என்னைப் புல்லிக் கொண்டொழிவான் வேண்டி மனத்தின்கட் புலந்து நீங்குதற்கு வல்லையாடொழியின் வகைமையை யுடைய நீண்ட வாட்கண்ணாய்! ஆண்மையல்லாத வுரைகளை என்னை நீக்கி நம்மையன்மார் பொல்லாத தென்னுங் கருத்தினையும் நீக்கி எல்லார்க்கும் பொருந்துவாயாக; என்றுமாம். (௨௬)

அக நண்ணிரீர் சென்மி நமரவ ராபவே
 வெண்ணிய வெண்ண மெளிதரோ— வெண்ணிய
 வெஞ்சுட ரன்னுனை யான்கண்டேன் கண்டாளாம்
 தஞ்சுட ரன்னுனைத் தான்.

எ-து கரத்தீடைச் சென்று செவிலிக்குத் தலைமகனையுந் தலைமகனையுங் கண்டமை எதிர்ப்பட்டார் சொல்ல ஆற்றுவதித்தது.

இ-ள் பொருந்தி நீர் சென்மின்: அவரும் நமக்குச்சுற்றத்தாராயின் நீர் அவரைச் சென்றெய்த வேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணம் எளிது: நீர் கருதிய வெய்ய பகலோனன்னுனை யான்கண்டேன், கண்டாளாம் தன்மதியனையானே யிவள்தான் எ-று. (௨௭)

கூ0 வேறாக நின்னை வினவுவேன் நெய்வத்தாற்
 கூறாயோ கூறுங் குணத்தினனாய் - வேறாக

“ மீண்டா ரெனவுவந்தேன் கண்டு நும்மையிம் மேதகவே, பூண்டா ரிருவார்முன் போயின ரேபுலி யூரெனைநின், ருண்டா னருவரை யாரியன் னுனைக்கண் டேனயலே, தூண்டா விளக்கனை யாடென்னை யோவன்னை சொல்லியதே” என்னுஞ் திருச்சிற்றிப்பலக்கோவையினையும் (௨௮௪) ஈண்டைக்கு நோக்கிக் கொள்க.

வென்மனைக் கேறக் கொணருமோ வெல்வனையைத்
தன்மனைக்கே யுய்க்குமோ தான்*

எ-து † ‘தன்னு மவனும்’ என்பதனுள் ‘நன்மை தீமை’ என்பதனுல்
நற்றய் படிமத்தானே வியுயது.

இ-ள். நிமித்தஞ் சொல்வார் பலருள்ளும் நினை வேறாகக்கொண்டு
வினவாநின்றேன்: உன்னுடைய செய்வத்தன்மையுடைய கழங்காற் பார்த்
துக்கூறும்; உலகத்தார் கூறும் நற்குணத்தினையுடையனாய் எல்வனையை
உடன்கொண்டுபோனவன் என் மனைக்கே மணஞ்செய்வதாகக் கொண்டு
வருமோ? அஃதன்றி யாம்வேறாகத் தன் மனைக்கே மணஞ்செய்யக் கொ
ண்டுபோமோதான்; எ-று. (௨௮)

கூக கள்ளிசார் காரோமை நாரில்பூ நீண்முருங்கை
நள்ளியவேய் வாழ்பவர் நண்ணுபவோ—புள்ளிப்
பருந்து கழுகொடு வம்பலர்ப் பார்த்தான்
டிருந்துறங்கி வீயு மிடம்.

எ-து தலைமகன்சேலவுடன்படாததலைமகன் தோழ்க்துக் சொல்லியது

இ-ள். புள்ளிப் பருந்துகள் கழுகுடனே வழிபோவாரைப்பார்த்து அங்
கிருந்துறங்கப்பட்டிக் கள்ளியுஞ் சாருங் காரோமையும் நாரில்பூ நீண்முருங்
கையும் வேயும் பொருந்தியமர்த்து வீயுரிடத்தை உயிர் வாழ்பவர் நண்ணு
வரோ; எ-று. (௨௯)

கூஉ செல்பவோ தம்மடைந்தார் சீரழியச் + ஈஃடுவன்றிக்
கொல்பபோற் கூப்பிடும் வெங்கதிரோன்—மல்கிப்
பொடிவெந்து பொங்கிமேல் வான்சூடுங் சீழா
லடிவெந்து கண்சூடு மாறு.

* ‘அருஞ் சர மிறத்த’ என்னும் அகப்பாட்டினுள்ளும் ‘ஆருவ தறியு
முதுவாய் வேல், கூறுக மாதோ நின்கழங்கின் றிட்ப, மாறாது வருபனி
கழுமுங் கங்குலி, னாந்து துயருமென் கண்ணினிது பஃஇய, வெம்மனை
முத்துறத் தருமோ, தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே என வரு
தல் காண்க.

† “தன்னு மவனு மவளுஞ் சுட்டி, மன்னு நிமித்த மொழிப்பொரு
டெய்வ, நன்மை தீமை யச்சுஞ் சார்தலென், நன்ன பிறவு மவற்றொடு
தொகைஇ” என்பது தோல்காப்பியம். (அகத். ௩௬)

† ‘சிறுமவன்றி’ எனவும் பிரதிபேதம்.

இதுவுமது.

இ-ள். தம்மையடைந்தார் சீர்மையழிய நல்லார் செல்வரோ? சிள்வீடுகள் நெருங்கிக் கடியவோசையாற் பிறரைக் கொல்வனபோலக் கூட்பிடா கிற்கும் வெய்ய வெயிலோன் மிக்குப்பொடிகள் வெந்து பொங்கி மேலே விசும்பினைச் சுடாநிற்கும், கீழின்கண் வழிபோவார் அடி வேவ அவர் கண் களைச் சுடாநிற்கும் இப்பெற்றிப் பட்ட அவ்வழியினை; எ-று. (௩௦)

பாலை முற்றியது.

ச-மூல்வஸ.

௩௩ கருங்கடன் மாந்திய வெண்டலைக் கொண்மூ
விருங்கடன்மா கொன்றுவேன் மின்னிப்—*பெருங்கட
றன்போன் முழங்கித் தளவங் குருந்தணைய
வென்சொல்யா னுற்றும் வகை.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள் தோழிக்குரைத்தது.

இ-ள். கருங்கடலைப் பருகிய வெண்டலை முகில்கள் இருங்கடலின்கண் ணே புக்கு மாவினைக்கொன்ற முருகன் வேல்போல மின்னிப் பெருங்கட றன்னைப்போல முழங்குதலால் மூல்லைக்கொடிகளெல்லாம் குருந்தமரத்தின் மேற் சென்றணையக்கண்டு யான் ஆற்றத்திறம் என்னைகொல்லோ? எ-று. (௧)

௩௪ பகல்பருகிப் பல்கதிர் ஞாயிறுகல் சேர
விகல்கருதித் திங்க ளிருளைப்—பகல்வர
வெண்ணிலாக் காலு மருண்மாலை வேய்த்தோளா
யுண்ணிலா தென்னாவி யூர்ந்தது.

இதுவுமது.

இ-ள். பகற்பொழுதைப் பருகிப் பல்கதிர் ஞாயிறு மலையின்கட்சேரத் திங்களானது இருளைப் பகையென்று கருதிப் பகலின் றன்மைவர வெண்ணி லாவையுகாநின்ற மருண்மாலையின்கண், வேய்த்தோளாய்! என்னிடத்து நிலைகின்றதில்லை, என்னுயிர் சென்று : எ-று. (௨)

* 'பெருங்கடல்' பிரதிபேதம்.

௯௫ மேனோக்கி வெங்கதிரோன் மாந்தியநீர் கீழ்நோக்கிக்
கானோக்கங் கொண்டழகாக் காண்மடவாய்—மானோக்கி
போதாரி வண்டெலா நெட்டெழுத்தின் மேற்புரியச்
சாதாரி நின்றறையுஞ் சார்ந்து.

எ-து தோழி தலைமகளைப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். வெங்கதிரோன் மேனோக்கிப் பருகியநீர் கீழ்நோக்குதலால்
காடெல்லாம் ஒக்கங்கொண்டழகாகப் போதுதோறும் அரிவண்டுகள் நெட்
டெழுத்தோசைமேல் மேவிச் சாதாரியென்னும்பண்ணினைச் சார்ந்தொலி
யாநின்றன ; மானோக்கி இசைக்க காணும்; எ-று.

அல்லதூஉம் 'போதாரி வண்டெலாம்' என்பது போதினைப்பாந்து
இவ்வண்டெல்லாம் என்றவாறு. (௩)

௯௬ இருள்பரந் தாழியான் றன்னிறம்போற் றம்மு
னருள்பரந்த வாய்நிறம் போன்று—மருள்பரந்த
பால்போலும் வெண்ணிலவும் பையர வல்குலாய்
வேல்போலும் வீழ்துணையி லார்ந்து.

எ-து மாலேப்பொழுது கண்டு ஆற்றளாய தலைமகன் தோழிக்குச்சொல்
லியது.

இ-ள். சக்கரத்தையுடைய மாயவனிற்ம்போல எஞ்சுமிருள் பரந்து,
அம்மாயவன் முன்னோனுடைய நிறம்போன்று வியப்புமிக்க பானிறமும்
போன்ற வெண்ணிலாவும், பையரவல்குலாய்! இவைவிரும்பப்படுத்துணை
யில்லாதார்க்கு வேல்போலும்; எ-று. (௪)

௯௭ பாழிபோன் மாயவன்றன் பற்றூர் களிற்றெறிந்த
வாழிபோல் ஞாயிறு கல்சேரத்—தோழியோ
மான்மலை தம்மு னிறம்போன் மதிமுனைப்ப
யான்பாலை யாற்றே னினைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். தனக்கு வல்போலக்கருதி மாயோன் பற்றூர்களிற்றின் முகத்
தெறிந்த சக்கரம்போல ஞாயிறு குடமலைபைச் சேரத் தோழி! மருண்மலை
யின்கண் அம்மாயவன்முன்னோன் நிறம்போல மதி தோன்றுதலான் யான்
கொண்ட மயலை ஆற்றமாட்டுகில்லேன் வருந்தி; எ-று. (௫)

௯௮ வியும் வியப்பறவின் வீழ்துளியான் மாக்கடுக்கை
 நீயும் பறவாங்கா னடாதே—யாயுங்
 கழலாகிப் பொன்வடடாய்க் காராய் மடலாய்க்
 குழலாகிக் கோல்சரியாங் கூர்ந்து.

எ-து பருவமன்றென்று வறப்புறத்தையதோழ்கீதத் தலைமகள் வன்புறை
 யெதிரழிந்து சொல்லியது.

இ-ள். ஆயப்படுங் கழல்போல அரும்பிப் பொன்வட்டுப் போல முதிர்
 ந்து பின்னைப் பூமாலையாய்திதழாய் விரிந்து மடவார் குழல்போலக் காய்த்து
 பின்னைத் துளையையுடைய கோலாய் மிக்கு அழியாகின்றன, வியன்புறவின்
 கண்ணே வீழ்துளியானே பெருங்கொன்றைகள் : இதனைப் பிறரோடே நீ
 போய் நீயுங்காணாய் நீடியாதே ; எ-று. (௯)

௯௯ பொன்வாளாற் காடில் கருவரை போர்த்தாலு
 மென்வாளா வென்றி யிலங்கெயிற்று—யென்வாள் போல்
 வாளிழந்த கண்டோள் வனப்பிழந்த மெல்விரலு
 நாளிழந்த வெண்மிக்கு றைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். பொன்போன்ற வெயிலொளியால் வெந்து காடின்றியிருந்த
 கருவரைகள் கார்ப்பருவஞ்செய்து மலரிதழ்களான் மூடப்பட்டாலும் அத
 னைப் பயனென் ? பருவமன்றென்று சொல்லி வாளாகின்றி ; இலங்கெயிற்றை
 யுடையாய் ! என் மேனியின் கண்ணுள்ள ஒளிபோல ஒளி யிழந்தன என்
 கண்களும் : போயிழந்த நாள்களினெண் மிகுதலான் எண்ணி என் விரல்களுந்
 தேய என்றோள்களும் வனப்பிழந்தன ; எ-று.

இதனுள் வாளா என்பது பயனின்மையைக் காட்டுவதோர் இடைச்
 சொல். (௭)

௧00 பண்டியையச் சொல்லிய சொற்பழுதான் மாக்கடல்
 கண்டியைய மாந்திக்கால் வீழ்த்திருண்—டெண்டிசையுங்
 கார்தொலையக் காதலர் தேர்தோன்றி தாகவே
 பிர்தோன்றி நீர்தோன்றுங் கண்.

எ-து. பருவங்கண்டழிந்த கிழந்தி தோழ்கீதச் சொல்லியது.

இ-ள். தாமுன்புநம்மைப் பிரிகின்றநாட் குறிப்படசொல்லிய சொற்
 பழுதாயிற்றால் : பெருங்கடற்சென்று கண்டு கிரம்பப்பருகிக் கால்வீழ்த்தே
 யிருண்டு திசையெட்டுமழைதோன்றக் காதலர் தேர் தோன்றுகின்றதில்லை ;
 ஆதலால் என் கண்கள் பிர்தோன்ற நீர்தேன்றி கின்றன ; எ-று. (௮)

க0க வண்டி நம் வெளவாத வாம்பலும் வாரிதழான்
வண்டினம் வாய்விழா மாலைபுழம்—வண்டின
மாராத பூதா மணிகேரான் முனபோத
வாராத நாளோ வரும்.

இதுவுமது.

இ-ள். வண்டினங்கள் விருப்பாத * ஆம்பெண்ணும் பெயரையுடைய குழலும், ஒழுகிய மலர்கொடுக்கும் வண்டினங்கள் வாய்விழாத அந்தியாகிய மாலையும், வண்டினங்கள் புக்கொல்லாத பூசெயல்களையுடைய புரவி பூண்ட தார்மணிகளையுடைய புரவிகளாலே ஒப்பிக்கப்பட்ட தேரினையுமுடையான் வாராத நாளோ வரும் என்னை எனியும்; எ-று. (க)

ச0உ மாணெங்கு தபடிலையோ டாடட பூழியுகா
வாணெங்கும வாய்த்து வளங்கொடுப்பத—காணெங்கு
தேனியாகக் கண்டோடு கொ வெனததேரா
தயானியாதே, னனி யிதமு.

இதுவுமது.

இ-ள். மாண்கள் தம்பலையாகக் கண்டிருக்கும் விளையாட ஆவற்றின் மறிகளுக்கா மறையொடும் பெயர வாய்த்துவாகக்கொடுப்பகாராடுங்குங் தேனினும் தம்பலையொடு, வளங்கொடுத்த வென்றெருவித்தலான், ஆயாடதையாகப் பருவத்தென்னைவெய்யை சி-ஊக்கொடுத்தேன்; எ-று. (க0)

க0ஊ லுநாய், மன் று லுநாய், புநாய், நாய்
கநாய், நாய், கண்டி து கொடுக்கோ—புநாய், நாய்
பட்டின்தே யென்றி யிலை, த்தே, நாய், கண்ணிர
உடபின்ன னனி யிதமு.

எ-று பருவமடையாறு வட்டமுத்திள தேரடிக்குத் தலைமகள் பருவமே யென்றிந்து சொல்லியது.

இ-ள். ஒருவந்தமர்முல் என்பது விது பருவமென்பது மெய்மை என்றென்றவாறு. உறையு திராநீரால் என்பது மமைபெயல் கார்ப்பா

*“சஞ்சத்தாந் குமுதவடிவாக அணைசுபண்ணிச்செறித்தவின் ஆம்பற் குழலாயிற்று” என்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப்-ஆய்ச்சியர்குரவை)

நீராலென்றவாறு: வம்பமழை என்றவாரும். கருமத்தான் கண்டழிவுகொல்
லோ என்பது கருமமாவது பருவமல்லாத பருவத்தைக்கண்டழிவதோ என்ற
வாறு. பருவத்தான் பட்டினறே யென்பது பருவம் வந்து பட்டினில்லை
என்றவாறு. என்றி என்பது இவையெல்லாள் சொல்லி என்னைத் தேற்றா
நின்றாய் என்றவாறு. பணைத்தோளாய் கண்ணீர் டட்டினேனாவி யதற்கு
என்பது கண்ணீரே நீராக வார்த்து என்னுயிரைப் பருவத்துக்குக் கொடுத்
தேன் பணைத்தோளாய்! எ-று. (கக)

க0௪ ஐந்துருவின் வில்லெழுதி நாற்றிரைக்கு முந்நீரை
யிந்துருவின் மாந்தி யிருங்கொண்மூ—முந்துருவி
னொன்ற யுருமுடைத்தாய்ப் பெய்வான்போற் பூக்கென்று
கொன்றாய்கொன் றுடையற் குழைந்து.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த கிழந்தி கொன்றைக்குச் சொல்லவாளாய்த்
தோழி கேட்பச் சொல்லியது.

இ-ள். ஐந்து நறத்தினையுமுடைய வில்லையெழுதினற்போலக் கோலி
முந்நீரைப்பருகி ஈந்தின்கனிபோன்றருதுகின்ற வருவோடு இருங்கொண்மூ
நாற்றிரைக்கண்ணுள் ஒன்ற யுருமுடைத்தாய்ப் பெய்யப்படுகின்றனவானம்
என்னைக்கொல்கின்றற்போலத் தடைத்தும் பூப்பேனென்று என்னைக்
கொன்றாய், கொன்றைமாமே! எ-று. (கஉ)

க0௫ எல்லை தருவான் சுதிர்பருகி யீன்றகாள்
தொல்லை, நடு வான்கொடி கனே றிவகாண்—முல்லை
பெருந்தண் டளவொடுதங் கேளி ரார்போற் காணாய்
குருந்தங் கொடுங்க பூத்தங் கொண்டு.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த நிலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். பகலினைத்தருங் கதிபோலுடைய சுதிரர்கள் நீரை உலத்தின்கட்
பருகியின்ற காரானே கொல்லைகள் தருகின்ற வாலிய கொடிகண் மரத்
தோறுள் சென்றேறுவனவற்றைக் காணாய்! அன்றியேயும் முல்லைகள்
பெருந்தண்டளவுடனே குருந்தக் கொடுங்கபூத்தங்கொண்டி தங்கேளிரைப்
போலேறுவன காணாய்! எ-று. (கங)

க0௬ என்னரே பேற்றா துணைப்பிடுந்தா மாற்றென்பா
ரன்னரே யாவ சுவரவர்க்கு—முன்னரே
வந்தாரந் தேங்கா வருமுல்லை சேர்நிந்தேன்
சுந்தாரம் பாடுங் களித்து.

எ-து வய்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் வன்புறையெதிரழிந்து
சொல்லியது.

இ-ள். என்னரே யேற்ற துணை பிரிந்தார் என்பது எப்பெற்றியர் அவர்
தமக்கன்புபட்ட காதலரைப்பிரிந்தார் என்றவாறு. ஆற்றென்பாரன்னரையா
வரவரவர்க்கு என்பது அக்காதலித்தாரைப் பிரிந்தாரோ டொப்பர், பிரியப்
பட்டார்க்காற்றி இறந்துபடாதிருக்கச் சொல்லுவார் என்றவாறு. முன்னரோ
வந்தாரை தேங்கா வருமுல்லை சேர்தீர்தேன் கந்தாரம்பாடுவ களித்து என்பது
எனக்கு முன்னேவந்து சந்தனப் பொழிலையும் தேங்காவின் கண் வளர்முல்
லைகொய்யுஞ் சேர்தீர்தேன்கள் கந்தாரமென்னும் பண்ணினைக் களித்துப்
பாடான்றன ; எ-று. (கச)

க௦௪ கருவுற்ற காயாம் கணமயிலெவ் றஞ்சி
யுருமுற்ற பூங்கோட லோடி — யுருமுற்ற
வைத்தல் நாகம புரையு மணிசார்தா
வெந்தலைபே வந்த தினி.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த கிழிந்திக்குத் தோழி சொல்லியது.

இ-ள். கருக்கொண்டு புத்த காயம்பூவினைச் சொகுதியையுடைய
மயிலென்றஞ்சி உருமுற்ற லுத்தலை நாகம் கள் உருமுற்ற பூங்கோடல்களை
யொவ்வாசன்ற அழகிய உங்கார்ப்பருவந்தான், எம்முடைய மாட்டே லலிய
வந்தது ஐப்பொழுது ; எ-று (கஞ)

க௦ 5 கண்ணுள வாரின் முல்லை நாணலா
மெண்ணுள வாரி விற்றா வா—லெண்ணுள வா
வன்றெழிய நோய்மொழியார் வாகா உருபுடைவா
வென்றெழிய நோய்செய்த வாறு.

எ-து பருவ அரையேற்று வய்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆய
றுது சொல்லியது.

இ-ள். நுமுடைவான் ஓன்றெழிய நோய்செய்தவாறு கண்ணுளவா
யின் முல்லைமயில் நாணலாம் என்பது உருமுடைய வான் * இறந்துபா
டொன்றையும் ஒழிய பற்றைக் குறிப்புக்கள் ஒன்பதும் எனக்குளவாம்

* இவற்றைத் தசாவத்தை என்ப வடநூலார். அவை அன்பொடு பார்
த்தல், உள்கொடுபற்றல், புணர்வு வேட்கை, துயிலறாதல், மெலிதல்,
புலங்காவொழிதல், காணழிதல், புலம்பல், மயக்கம், இறந்துபடுதல் என
இவை.

புடி என்னை நோய் செய்தவாற்றை நினக்குங்கண் ணுளவாயின் *மூல்லை யல்லையாதலின் நக்குக்காண் எ-று. எண்ணுளவாயின் இறவாவால் என்பது அவர் குறித்த இத்துணைநாளுள் வருகின்றேன் என்ற எண் பழுதுபடா வாயின் அவர் சொன்னநாளைக் கடவா அன்றே எ-று. எண்ணுளவா வன்றொழிய நோய் மொழிச் சார்வாகாது என்பது என்னை ஆற்றுவிக்க வேண்டி நின் மனத்தின்கண் எண்ணின எண்ணின் கணுள்ளவாவன்றி என்னையொழிதற்கு நீ யாற் றுவிக்கின்ற மொழி எனக்குச் சார்வா காது; எ-று. (கசு)

சு0கூ என்போ லிசுளை யிருங்கடன் பார்த்தியகார்
பொன்போ றார் கொன்றை யுரிந்தன—பொன்போற்
றுணைபிரிந்து வாழ்கின்றார் தோன்றுவர் தோன்றா
ரிணைபிரிந்து வாழ்வ ரினி.

எ-து. பநவங்கண் டு ஆற்றாய நலைமகள் தோழ்க்குநீ சொல்லியது.

இ-ள். என்னைப்போன்றதோழி! பொன்போன்ற தார்களைக்கொன் றைகள் ஈனும்வகை இருங்கடலைப்பருகின முகில்களாதலாற், பொன்போலப் பெறுதற்கரிய தத்துணைகளைப் பிரிந்துபோய் வாழ்கின்றார் அத்துணைக்கண் மாட்டுத் தோன்றுவர்; நம்மோடிணை தலைப் பிரிந்து வாழ்கின்றார் இப்பருவத் தின்கண் ணுந் தோன்றுகின்றிலர்; எ-று. (கசு)

சு0க௦ பெரியார் பெருமை பெரிதே யிடர்க்கா
ணர்யா லெனியொன ருற்றப்—பரிவாய்த்
தலையழுங்கத் தண்டளவந் தாநகக்கண், டாற்று
மலைபறந்த சால மருண்டு.

இதுவுமது.

இ-ள். பெரியாராயிருப்பார் பெருமைக்குணம் மெய்ம்மையாகப் பெ ரிதே; காணமுன்னரியாராயுள்ளார் இடர் வந்த இப்பொழுது எளியராயினு ளொன்றிரங்கி யழுங்கி ஆற்றுவாய் மலைகள் மிகவும் அழுதன, தலைசாய்க்கும் வகை பரிவாய்த்தண்டளவந் தாநகுகிழமையால் நகக்கண்டு; எ-று. (கசு)

*மூல்லை கண்ணிலவாதலின் என்னை நோய் செய்தவாற்றைக் காணாது நடுவன. நீயும் அதுபோல நடுவையேனும் கண்ணுண்மையால் மூல்லை யல்லையாதலின், நககே யொழியாது நோய் செய்தவாற்றைப் பார்த்தலும் செய்யக்; எ-று. 'தண்டளவந்தானகக்கண்டு' என்பர் முன்னும்.

ககக கானங் கடியரங்காக் கைம்மறிப்பக் கோடலார்
வானம் விளிப்பவண் டியாழாக—வேனல்
வளரா டயிலாட வாட்கண்ணாய் சொல்லா
யுளராக் டிய்யும் வகை.

இதுவுமது.

இ-ள். கானங் கடியரங்காகக் கோடலார் வியந்து கைம்மறிப்ப, முகில்
பாட, வண்டுகள் யாழாக வேனற்காலத்துக் களியாதமயில் களித்தாடாநிற்க
வாட்கண்ணாய்! சொல்லாய்; காதலரைப்பிரித்தார் இறந்துபடாது உளராகி
யுய்யுத்திறத்தை; எ-று. (கக)

ககஉ தேரோன் மலைமறையத் திருமுழல் வெய்தாக
வாரான் விடுவானே வாட்கண்ணாய்—சாரார்
குருந்தோடு முல்லை கலைக்கனகா னாமு
விருந்தோடு நிற்பல் வள்.

எ-து பருவங்காட்டித் தோழி தலைமகளை வற்புறுத்தியது.

இ-ள். பகலோன் மலையின்கண் மறைய யுனியகுழல் இன்னதாய்
வெய்தாக இக்காலத்தின்கண் வரா தேவிடுவானே; வாட்கண்ணாய்! பசுமை
யார்ந்த குருத்துடனே முல்லைகள் பூங்கொச்சைகன்கண் தனகாண்; யுனிநாமும்
அவர்க்கு விருந்துசெய்தல் ஒழுகிவற்றல் நெறி; எ-று. (கஉ)

ககங பறியோலை மேலொடு சீழா விடையர்
பிறியோலை பேர்த்து விரியாக் கதிப்ப
நயமுளமும யாமத் தர் நொனறாரா லனனாய்
விரியுளமான் நேர்பேல்வொண் டார்.

எ-து பருவங்காட்டித் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். படுத்துத்துயிலும் பறி *சீழாக ஸ்லைப்படன் மழைத்துளியை
க்காத்தற்கு மேலாக யுடையர்கள் கிடங்கு யாடுவோப் பிச்சுத்தற்குக் கருவி
யாகிய பிறியோலையைப் புடைபெயர்வீத்து அழைத்துரப்ப, நரிகள் அஞ்சிக்

* 'பறியோலைச்சயனத்தர்' எனப் பெரிய. நயம் பணித்தார். (பெரியாழ்
வார்திருமொழி, வண்ணமாடங்கள், ௫) 'மறித்துருத் தொகுத்த பறிப்புற
விடையன்' என அகநானூற்றுமம் (கச) 'பறிப்புறத் திட்ட பாடுடை
யிடையன்' என நயற்றினையினும (ககஉ) வருதல்காண்க.

கதறும்யாமத்தின்கண்ணுந் தோன்றாராற் றேழி! விரிந்தஉளையையுடைய மாவாற்பூட்டப்பட்ட தேனாமெல்கொண்டோயினர்; எ-று. (உச)

ககசு பாத்துப் படுகடன் மாந்திய பல்கொண்முகக்
காத்துக் கணைதுளி சிந்தாமைப்—பூத்துக்
குருந்தே பருவங் குறித்திவளை நைந்து
வருந்தேயென் றாய் வரைந்து.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த தலைமகன்கேட்பத் தோழி குருந்தமாத்திந்தித்
சொல்லுவாளாய்ப் பருவமன்றென்று வற்புத்தியது.

இ-ள். ஒலிக்கின்ற கடலைப்பருகி அந்நீரைக்காத்துக் கருமுற்றிப்பகுத்
துச்செறிந்ததுளிகளைச் சிதறுவதற்குமுன்பேபூத்துக் குருந்தே! பருவத்தைக்
குறித்துக்காட்டி இவளையேவரைந்து வருந்துவாய் என்றாய் நீ; எ-று. (உஉ)

ககரு பறிந்தடங்கட் பல்பிணைபோல் வான்முழங்கன் மேலுங்
நெடுந்தடங்கட் கூற்றுமின் னை—நெடுந்தடங்கன்
ரைநின்று நோக்கி நெடும்பிணைமென் றோளாட்குத்
தேர்நின்ற தென்னாய் திரிந்து.

எ-து வினையுற்றிமீண்ட தலைமகன் தலைமகட்கு தூதுவிடுகின்றார் றாதித்
துச் சொல்லியது.

இ-ள். ஒலியாநின்ற தடங்கண்ணையுடைய பலமுரசுபோல் முகில்
கன் முழங்குவதன்மேலும் மின்னே: கொடியதடங்கண்ணிணையுடைய கூற்ற
மாக அழுகின்றநீர்விடாது நின்ற நெடுந்தடங்கண்ணைக்கிணையுடையநெடும்
பிணைமென்றோளாட்கு நீமறித்துவந்து நின்மனைவாயிலின்கண்ணே அவன்
தேர்நின்றசென்று சொல்லுவாய், எமக்குமுன்னே சென்று தூதாக; எ-று. ()

ககசு குருந்தே கொடிமுல்லாய் கொன்றாய் தளவே
முருந்தே யெயிரொடுதார் பூப்பித்—திருந்தே
யரும்பிர முலையா ளணிசுமுறழ் வேய்த்தோள்
பெரும்பீர் பசுபசிததர் பேர்ந்து.

எ-து. பருவங்கண்டு ஆற்றளாய் தலைகள்குற்றல்வேண்டித் தோழி தான்
ஆற்றளாய்ச் சொல்லியது.

இ-ள். குருந்தே! கொடிமுல்லாய் கொன்றாய் தளவே! லிமுருந்தினை
யாக்கும் இவளெயிற்றுடனே பூமாலையையும் பூப்பித்திருந்து கோங்கரும்

பு முதலாயினவற்றை வென்று சிதைக்கும் முலையினையுடையாளுடைய குழறழந்த சிறைந்தவேய்த்தோள்களைப் பெரும்டீர்நிறம்போலப் டசப்பித் தீர் மீட்டும்; எ-று. (உச)

ககௌ. கதநாகம் புற்றடையக் காரேறு சீற
மதநாக மாறு முழங்கப்—புதனாகம்
பொன்பயந்த வெள்ளி புறமாகப் பூங்கோதா
யென்பசந்த மென்றே ளினி.

எ-து தலைமகளைத் தோழி பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். சினத்தினையுடைய பாம்புகளும் புற்றினை அடையும்வகை உருமேறு வெகுண்டடிப்ப, மதச்சையுடைய யானைகள் அவ்வுருமேற்றுக்கு எதிரே முழங்கப், புதலாற்குழப்பட்ட நாகமரங்கள் வெள்ளிபோலும் இத்தழ்கள் புறஞ்சுற்றப் பொன்போலுந்தாதுக்களை உள்ளே பயந்தனவாதலாற் பூங்கோதாய்! சின்மென்றோள்கள் பாதுகாணத்தாற் பசந்தன இப்பருவத்து; எ-று (உரு)

ககஅ கார்தோன்றிப் பூவுற்ற காந்தவர் முலையினக்குப் [றித் தீர்தோன்றித் தூண்டுவார் மெல்விரல்போ—னீர்தோன் தன்பருவஞ் செய்தது கானந் தடங்கண்ணை பொன்பருவ மன்றென்றி யின்றி.

எ-து பருவம் அன்றென்று வற்புறுத்துந் தோழிக்ருத் தலைமகள் வன் புறையெதிரடித்து சொல்லியது.

இ-ள். விளக்குமழுங்கிப் டீர்நிறங்கோடலான் அவ்விளக்கினத்தூண் மொள் மெல்விரலினத் தோன்றிப்பூவின்மேற் சென்றன காந்தண்புகைகள் போலும்வகை காநீர்தோன் தலாற் காரின் பருவத்தைச் செய்தன கானங்கள், இத்தைக்கண்டும் தடங்கண்ணை! எனக்குக் காதலர் சொல்லிய பருவம் அன்றென்றென்றி; எ-று. (உச)

ககக. உகவுங்கா ரன்றென்பா லுரா ரதனைத்
தகவுந் தகவன்றென் றேரோன்—புகவேகொல்
வண்டுடுப்பாய்ப் பாம்பாய் விரலாய் வளைமுரியாய்
வெண்குடையாந் தண்கோடல் வீந்தா.

இதுவுமது.

இ-ள். மழைத்துளிகள் உகவுங் கார்ப்பருவம் அன்றென்று சொல்லா சின்னார் இவ்வூரார்: அசசொல்லுதான் அவர்க்குக்குணமோ குற்றமோ என்ப

தறியேன். அதுதான் அவர்க்குக் குணமேகொல்லோ! வளவிய துழிப்பாய்ப்
பாம்பாய் விரலாய் வளைமுரியாய்வெண்குடையாகாநின்றது தண்கோடலழி
ந்த; எ-று. (உஎ)

கஉ0 பீடிலா டொன்பார்க்கர் காணூர்கொல் வெங்கதிரார்
கோடெலாம பொன்னாய்க் கொழுங்கடுக்கைக்—காடெலா
மக்கங்குகூரோன் மறைவதன்முன் வண்டொடுதேன்
றுதத மறையுந் தொடர்ந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். நம்மைப்பெருமையிலென்று சொல்லுவார் காணுதராகாரே!
வளவிய கொன்றைகள கொம்பெல்லாம் பொன்னாகப் பூசுக வண்டோடு
தேன்கள் துத்தம் என்னும் பண்ணினைத் தம்முட் பொருந்தி ஓவியாரின்
றன காடெல்லாம்; வெய்யுகதிரோடுகூடி வெங்கதிரோன் அத்த மலையை
அடைதற்கு முன்னே; எ-று. (உ௮)

கஉக ஒருத்தியா னென்றல் பல்பசை யென்னை
விருத்தியாக் கொண்டன வேறுப—பொருத்தின்
மடலன்றின் மாலே படுவகி யாமபச
கடலன்றிக் காணர் அறுதது.

ஐதுவுமது.

இ-ள். யானொருத்தி. எனக்கு ஒன்றல்ல பலபசைகள் என்னை மலைத்
தலே தமக்கு ஒழுக்கமாகுகொண்டன, வேறுகத் துணையைப் பிரிந்து பொ
ருத்தின் மடற்பனைமேலிருந்த அனரில், மாலெப்பொழுது, மழைபெயல்
ஆம்பற்குழல், கடல் அன்றியே ருகில்கள் என்று சொல்லப்பட்ட இவை
யெல்லாம் மேல் வெகுண்டு; எ-று. (உ௯)

கஉஉ கானச நலையெயக காப்பார் நுழற்றேன்ற
வேன மிடந்த மணியெதிரே—வான
நகுவதுபோன் மின்னாட நாணவென் னாவி
யுகுவது டோலு முட்டந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். காடுகள் தழைத்துத் தலையெடுக்க ஆயர்ணதுங் குழலோசை
தோன்ற எனங்கள் இடந்த மணிகளினெதிரே ருகில்கள் சிரிப்பதுபோல
மீன்கள் ஒளிவிட இக்காலத்தும் இறந்துபடாமையான் நாணில்லாத என்னு
யிர் ஒழுகுவதுபோல்வுளது; எ-று. (௩0)

கஉ௩ இம்மையாற் செய்ததை யிம்மையே யாம்போலு
மும்மையே யா மன்பா ரோரார் கா—ணம்மை
யெளிய ரெனநலிந்த விரங்குழலா றோடி
தெளியச் சுடப்பட்ட வாறு.

எ-து குறித்த பாருவத்தின்கண் வந்த தலைமகனைப் புணர்ந்திருந்த தலை
மகள் முன்பு தன்னை நலிந்த குழலோசை அந்திமலைப்பொடித்தின்கட் கேட்ட
தலும் றுயருறதானாய்த் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். இப்பிறப்பின்கட் செய்த தீவினை இப்பிறப்பின்கண்ணே விளை
யும்போலும்! மறுபிறப்பின்கண் ஆம் என்பார் அறியாதார்காண்; முன்பு நம்
மை எளியரெனக்கொண்டு துயர்செய்த ஈர்க்குழலார், தோழி! எல்லாரும்
அறியச்சுடப்பட்டவாற்றைப் பாராய்; எ-று. (கஉ)

குழல்நலிவது நெருப்பாற் சுடப்பட்டித் துளைப்பட்டின்: குண்டது
பிறரை நலிந்ததாற் பயனென்று குழலைச் சொல்லுமாறென்னை யெனிற்பிற
ரை நலியுத்தன்மை முன்பே அதற்குளதாதலாற் பட்டதெனக்கொள்க.

முல்லை முற்றியது.

ரு.--மருதம்.

கஉ௪ செவ்வழியாழ்ப் பாண்மகனே சீரார்தேர் கையினு
லிவ்வகை ஈர்ந்துய்ப்பான் றோன்றமு—னிவ்வழியே
யாடினா னாய்வ வுரன்மற் றெவ்கையர்தோள்
கடினான் பின்பெரிது கூர்ந்து.

எ-து பாணத்துத் தலைமகள் வாயின் மறுத்தது.

இ-ள். செவ்வழியாழையுடைய பாண்மகனே! சீரார்த வளையாட்டுத்
தேரினை தன் கையால் இம்மனையின்கண் ஈர்ந்து நடத்துகின்ற என்மகன்
பிறப்பதற்குமுன் இம்மனையின்கட் பிடியாது ஆய்வயலுரன் ஒழுகினான்
பின்னையெல்லாம் எவ்கையர்தோளே மிக விரும்பி ருயங்கினான்; ஆதலான்
இப்பருவம் யாம் அவர்க்குத்தக்கேம் அல்லேம்; எ-று. (க)

கஉ௫ மாக்கோல்யாழ்ப் பாண்மகனே மலையாணைப் பாசுரை
தூக்கோற் றுடியோடு தோன்றமுன—றுகக்காற
நெடியுடைபார் சேரிக்குத் தோன்றுமோ சொல்லாய்
கடியுடையேன் வாயில் கூடந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். அழகிய *காம்பையுடைய யாழ்ப்பாணனே! மண்ணாற்செய்யப் பட்ட யானைப்பாகராகிய என்மகளுர் தாங்கொட்டுகின்ற தூக்கோற்றுடியோடு இங்குத்தோன்றி ஒழுகுவதற்கு முன்புதாய புரிப்புச் செயல்களையுடைய தொடியுடையார் மனையின்கட் சென்று தோன்றியொழுதுமோ சொல்லாய் இப்பொழுது; அவனால் வரையப்பட்ட வாழ்வியையுடையேன் வாயில்கடந்து; எ-று. (உ)

கஉ௯ விளரியாழ்ப்பாண்மகவே வேண்டா வழையேன்

முளரி மொழியா துளரி—கிளரிநீ

பூங்கண் வயலூரன் புத்தல புகுவதன்மு

னாங்க ணறிய வுரை.

இதுவுமது.

இ-ள். விளரி யென்னும் பண்ணைசெய்கின்ற யாழையுடைய பாண்மகனே! யாங்கள் விரும்பாதன அழையாதொழிக: எங்கண்மாட்டு நினக்கு ஈரமில்லாத முளரிபோன்ற மொழிகளைச் சொல்லாது இங்கு நின்றும் புடைபெயர்ந்து கிளர்ந்து நீபோய்த் தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையுடைய வயலூரன் இன்று புதுமனையின்கண்ணே புகுவதன்முன் அப்புதுமனைக்கண் நீ சென்று வாராநின்றான் என்று அவனாற் காதலிக்கப்பட்ட பரத்தையார்க்கு உரை; எ-று. (ங)

கஉ௭ மென்கட் கலிவய லூரன்றன் மெய்ம்மையை

பெங்கட் குன்றயா தெழுந்துபோ—யிங்கட்

குலங்கார மென்றனாகான் கூடுங்கூர்த் தென்றே

யலங்கார நல்லார்க் கறை.

இதுவுமது.

இ-ள். மெல்லிய இடத்தையுடைய மிக்க வயலூரனுடைய மெய்யுரைகளை எங்கட்குச் சொல்லாதே இங்குங்ன்று மெழுந்துபோய் இவ்வுலகத்தின் கட் குலமுடைய மனையானைப் புணர்தல்* (சு)

* பாணர் தம்பிறப்புணர்த்தற்கு ஒர்வகை மூங்கிற்கோல் கைக்கோடல் பண்டைவழக்கு: இதனை “நுண்கோல் கொண்டு களமவாழ்த்து மகவன் பெறுகமாவே” (ரு-ங) என்னும் பதீற்றுப்பத்துரையானுணர்சு; ‘இருங்கழையிறும்பி னாய்ந்துகொண்டறுத்த, நுண்குக்குட் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரோ, டகவுநர்’ (க௭) என்றார் அகநானூற்றிலும்.

* இதன் பின்னாலும், இனிவரும் பாடல்களினாலும் பிரதீகளி ல்லை. சிலபாடல்களிலும் எழுத்துக்கள் விடுபட்டும் பிறழ்ந்தும் இருப்பன.

க௨௮ செந்தா மரைப்பூ வறநிமிர்ந்த செந்நெல்லின்
பைந்தார்ப் புனல்வாய்ப்பாய்ப் தாடுவா—ளந்தார்
வயந்தகம்போற் றேரன்றும் வயலூரன் கேண்மை
நயந்தகன் றுற்றாமை நன்று. (௫)

க௨௯ வாடாத தாமரைமேற் செந்நெற் கதிர்வணக்க
மாடா வரங்கினு ளாடுவா—ளீடாய
பூல்லக மேய்க்கும் புகழ்வய லூரன்ற
னல்லகஞ் சேராமை நன்று. (௬)

க௩௦ இசையுரைக்கு மென்செய் திரநின் றவரை
வசையுரைப்பச் சால வநுத்தீர்—பசைபொறை
மெய்ம்மருட் டொல்லா மிகுபுன லூரன்றன்
பொய்ம்மருட்டுப் பெற்ற பொருது (௭)

க௩௧ மடங்கிறவு போலும்யாழ்ப் பண்டிலாப் பாண
தொடங்குறவு சொற் றுணிக்க வேண்டா— முடங்கிறவு
பூட்டுற்ற வில்லேய்க்கும் பூம்பொய்கை யூரன்பொய்
கேட்டுற்ற சிழ்நாட் டினர்ந்து. (௮)

க௩௨ எங்கை யரினுள்ளா னேபாண நீழிறர்
மங்கையரி லென்று மயங்கினாய்—மங்கையரி
லென்றா திறவா திவணின் னி .....
பின்னாரி லந்தி புடிவு. (௯)

க௩௩ பாலைபாழ்ப் பாண்மகனே பண்டுநின் னாயகற்கு
மாலையா தோதி வருடாயோ—சாலையாழ்
பொப்பு மிடமறியாய் சேந்தாநின் பொய்ம்மொழிக்கு
நையு மிடமறிந்து னாடு. (௧௦)

* “இறவுக்கலித்துப், பூட்டறு வல்லிலிற் கூட்டுமுசீற் நெறிக்கும்
(௯௬) என அகநானூற்றினும் “புலவுதுணைப் பகழியுஞ் சிலையு மாணச், செவ்
வரிக்கயலொடு பச்சிரூப் பிறழும்” எனப் பெரும்பாணுற்றுப்படையினும்
வருதல் காண்க.

க௩௪ கிழமை பெரியோர்க்குக் கேடின்மை கொல்லோ
பழமை பயனோக்கிக் கொல்லோ—கிழமை
குடிநாய்கர் தாம்பல பெற்றூரிற் கேளா
வடிநாயேன் பெற்ற வருள். (கக்)

க௩௫ என்கேட்டி யேழா யிருநிலத்தும் வானத்து
முன்கேட்டுங் கண்டு யுடி வறியேன்—பின்கேட்
டணியிகவா நிற்க வவனணங்கு மாதர்
பணியிகவான் சாலப் பணிந்து. (கஉ)

க௩௬ எங்கை யிடல்பி னெழுவல்யாழ்ப் பாண்மகனே
தங்கையும் வாயு மறியாம—லிங்க
ணுளர ஷுளர ஷுனோடிச் சால
வளர வளர்ந்த வகை. (க௩)

க௩௭ கருங்கோட்டுச் செங்க ணெருமை கழனி
யிருங்கோட்டு மென்கருந் சாடி—வருங்கோட்டா
லாம்பன் மயக்கி யணிவளை யார்ந்தழகாத்
தாம்ப லசையின வாய்த் தாழ்ந்து. (க௪)

க௩௮ கன்றுள்ளிச் சோர்ந்தபால் காலொற்றித் தாமரைப்பூ
வன்றுள்ளி யன்னத்தை யார்ந்துவான்—சென்றுள்ளி
வந்தையா வென்னும் வகையிற்றே மற் றிவன்
றந்தையார் தம்மூர்த் தகை. (க௫)

க௩௯ மருதோடு காஞ்சி யமர்ந்துயர்ந்த நீழ
லெருதோடு மூல்கின்ற ரோதை—குருகோடு
தாராத் தோ றுய்ந்தெடுப்புந் தண்ணை கழ னிக்தே
யூராத் தே ரான்றகை யூர். (க௬)

க௪௦ மண்ணார் குலைவாழை யுட்டொடுத்த தேனமசென்
றுண்ணுப்பூந் தாமரைப் பூவுள்ளங்—கண்ணார்
வயலூரன் வண்ண மறிந்து தொடுப்பான்
மயலூ ரரவர் மகள். (க௭)

* 'வாய்தாழ்ந்து' பி-ம்.

கசக அணிக்ஞரன்மே னல்லாரோ டாடினே னென்ன
மணிக்ஞரன்மேன் மாதரா னாடி—மணிச்சிரல்
பாட்டை யிருந்தயரும் பாய்நீர்க் கழனித்தே
யாட்டை யிருந்துறையு மூர். (க௬)

கசஉ தண்கயத்துத் தாமரைநீள் சேவலைத் தாழ்ப்பெடை
புண்கயத் துள்ளும் வயலூர—வண்கயம்
போலுநின் மார்பு புளிவேட்கைக் தொன்றிவண்
மாலுமா றுரோய் மருந்து. (ககூ)

கசஓ நல்வய லூர னறுஞ்சார் தணியகலம்
புல்லிப் புடைபெயரா மாத்திரைக்கட்—புல்லியா
கட்டு முதலுறையுங் கோழி துயிலெடுப்பப்
பாட்டு முரலுமாம் பண். (௨௦)

கசச *அரத்த முடிஇ யணிபழுப்பப் பூசிச்
சிரத்தையாற் செங்கழுநீர் சூடிப்—பரத்தை
நீணரோககிக் கூறினு நீமொழிய லென்று
மனாரோக்கி மாண விடும. (௨௧)

கசரு பாட்ட ரவம்பண் னரவம் பணியாத
கோட்டரவ மின்னிறை தாங்குமுகம்—கோட்டரவ
மந்திரங் கொண்டோங்க லென்ன மகச்சமர
திந்திரன்போல் வந்தா னிடத்து. (௨௨)

கசஈ மண்கிடந்த வையு..... மற்றுப் பெரியரா
யெண்கிடந்த நாளா னிகழ்ந்தொழுகப்—பெண்கிடந்த
தன்மை யொழியத் தரள முலையினுண்
மென்மைசெய் திட்டாண் மிக. (௨௩)

கசஐ செங்கட் கருங்கோட் டெருமை சிறுகனையா
லங்கட் கழனிப் பழனம்பாய்ந்—தங்கட்
குவனையம் பூவொடு செங்கயன்மீன் சூடித்
தவனையுமேற் கொண்டு வரும். (௨௪)

* 'இது தோழி செவ்வணியணிந்துவிட்டனும் தலைவன்பாங்காயினார் கூறியது' என்றார் நச்சினூக்கினியர் (தொல்-பொ-சந்-சஎ).

கசஅ இருண்டந் தன்ன ஷீருங்கோட் டெருமை
மருண்டந்த மாப்பழன மாந்திப்—பொருண்டந்த
கற்பேருங் கோட்டாற் கனைத்துத்தங் கன்றுள்
நெற்போர்வு சூடி வரும். (உரு)

கசக புண்கிடந்த புண்மனுநின் னீத்தொழுகி வாழினும்
பெண்கிடந்த தன்மை பிறிதரோ—.....கிடந்து
செய்யாத மாத்திரையே செய்கயல்போற் கண்ணினு
ணையாது தானுணு மாறு. (உசு)

கரு1) கண்ணுங்கா லென்சொல் கலவையாழ்ப் பாண்மகனே
யெண்ணுங்கான் மற்றின் றிவளொடுநே—ரொண்ணிற்
கடல்வட்டத் தில்லையாற் கற்பெயர் சேரா
ளடல்வட்டத் தாருளரே லாம். (உஎ)

கருக சேரூடுங் கிண்கிணிக்காற் செம்பொன்செய் பட்டத்து
நீரூடு மாயதிவ னின்முணை—வேரூய
மங்கையரி னுடமோ மாக்கோல்யாழ்ப் பாண்மகனே
யெங்கையரி னுடலா மின்று. (உஅ)

கரு2. குலையாலும் பூணலு முன்சுட்டாஞ் சேர்ந்த
விலையாலு மிட்ட குறியை—புலையாது
நீர்சுதைக்கும் வாய்ப்புதல்வ னிற்கு முனைமுலைப்பா
றார்சுதைக்கும் வேண்டா தழு (உக)

கரு௩ துனிபுலவி யூடலி னேக்கேசன் ரெடர்ந்த
கனிகலவி கா தலிணுங் கானேன்—முனி வகலி
ணை நடுக்கு நளியவ லுரணைக்
காணவெப் போதுமே கண். (௩0)

மருதம் முற்றியது.

முனிந்தார் முனிவொழியச் செய்யுட்கண் முத்துக்
கனிந்தார் களவியல் கொள்கைக் —கணிந்தா
ரிணைமலை ஈடிலா வின்றமிழால் யாத்த
திணைமலை கைவரத் தேர்ந்து.

திணைமலை நூற்றாம்பது மூலமும் உரையும்

முற்றின.

* 'முன கடஞ் சேர்ந்த' பி-ம்.

திணைமலை நூற்றாம்பது மூலமும் உரையும்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஉ.	கஅ	சைத்தார்	வைத்தார்
கச	உந	வரவினை	வனாவினை
„	உச	பாக்கத்தார்க்	பாக்கத்தார்
க௭	உஉ	ஒப்புமை	ஒப்புமை
கக	உக	அடுப்பெல்லாம்	அடும்பெல்லாம்
உந	கந	கந	கந
உக	க௦	மலைநாடாதலால்	மலைநாடு: ஆதலால்
„	உஅ	குருந்தே:	குருந்தே
நந	உ௭	னனது	னனது
நநி	உஅ	முகத	முகத்
ந௭	நச	நீர்தேன்ற	நீர்தோன்ற
நஅ	கஉ	கொன்றயேற்	கொன்றயெற்
ச௦	அ	நிமொழி	நின்மொழி
„	நஉ	தானகக்	தானகக்
சக	உ௭	பிரித்தற்கு	பிறித்தற்கு
„	ந௦	பாறொடை	பாறொடை
சஉ	அ	தலைமகன்	தலைமகள்
„	கநி	ணீர் நிறை	ணீர்நின்று
சச	நி	வெங்கதிரார்	